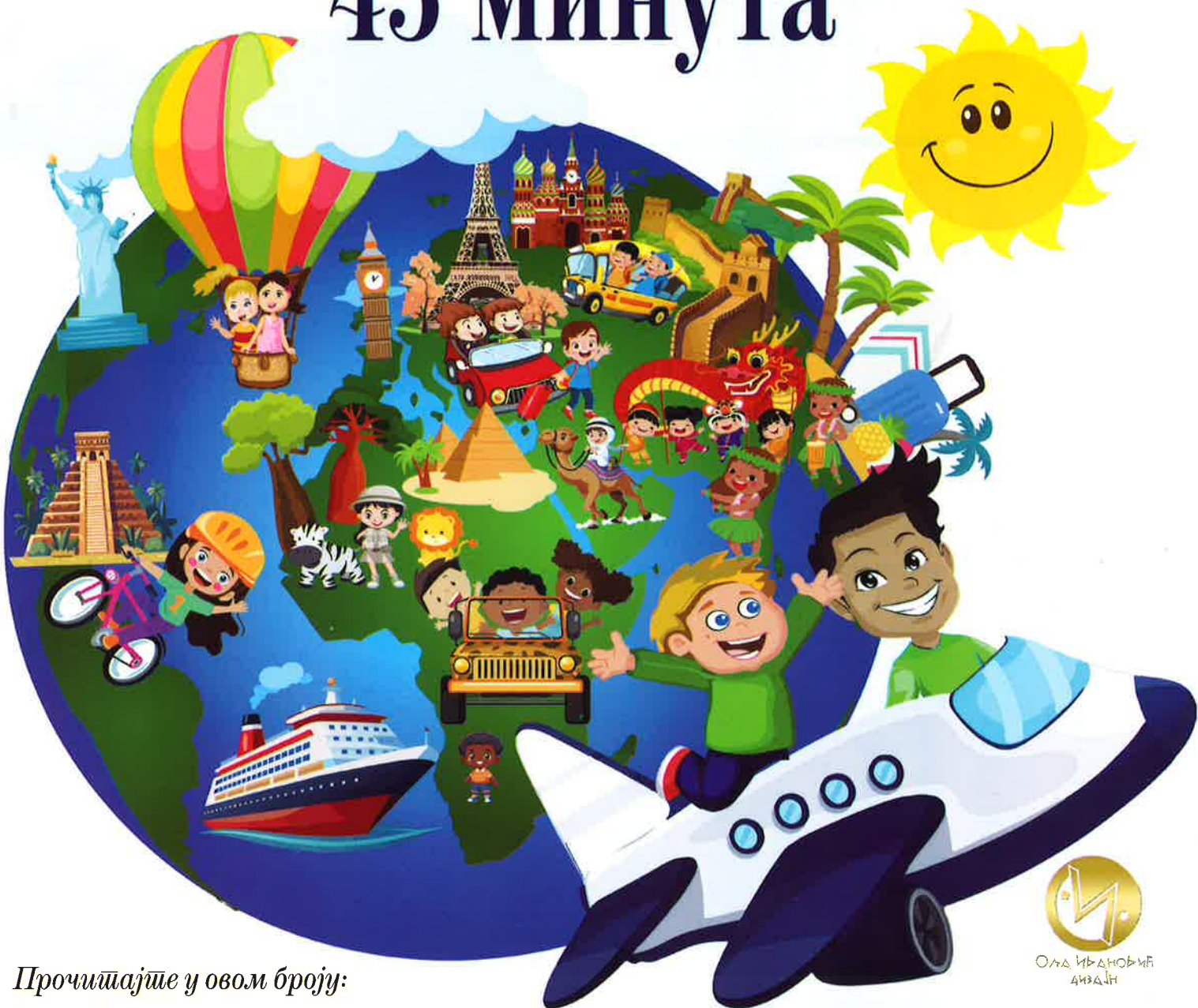

ШКОЛСКИ ЧАСОШИС

45 минута

Прочитајте у овом броју:

Ала је леп овај свет!

Путовање у путопис

**200 година од рођења
Бранка Радичевића**

Милена Павловић Барили у Београду

Еразмус + пројекти

Матуранти 2024.

Ништа лепше за прве стране школског часописа од фотографија матураната - радосних, дотераних, узбуђених због прославе и уписа у средњу школу...

Ову генерацију осмака у јуну су испратиле њихове драге учитељице и разредне: Мирка Дабовић, Татјана Бабић, Гордана Главаш, Јелена Шарац, Драгана Ђурић, Љубица Ивановић, Бранислава Савић Облешчук, Божица Самарија/Санела Чепрња, Марина Драгић, Милена Живковић.

Још једном их поздрављамо и желимо да увек буду овако лепо, весели и насмејани!

Новинари Митраљете

Матуранти 2024.

Ништа лепше за прве стране школског часописа од фотографија матураната - радосних, дотераних, узбуђених због прославе и уписа у средњу школу... Ову генерацију осмака у јуну су испратиле њихове драге учитељице и разредне: Мирка Дабовић, Тајјана Бабић, Гордана Главаш, Јелена Шарац, Драгана Ђурић, Љубица Ивановић, Бранислава Савић Облешчук, Божица Самарџија/Санела Чепрња, Марина Драгић, Милена Живковић. Још једном их поздрављамо и желимо да увек буду овако лепо, весели и насмејани!

Новинари Митраљете

Реч уредника

Поводом десет година уређивања часописа

Нижу се године, а Митраљетин часопис опстаје упркос свим проблемима са којима се једна школа може сусрести. Ову школску годину потресао је штрајк, борба просветних радника за враћање угледа професији, реформе у школском систему и праведније друштво. Неки пут недостају средства да се плати графичка припрема и штампа, а један од тежих периода била је и ванредна ситуација поводом епидемије ковида кад смо били присиљени да се дописујемо и комуницирамо преко видео-позива. Ипак, нисмо одустали и, уз помоћ наставнице Александре Даниловић, реализовали смо електронско издање часописа "45 минута". Већ по окончању епидемије издали смо двоброј који је обухватио сва претходна дешавања јер нам је свима ипак драже да школски часопис држимо у рукама и прелиставамо га више пута. Наредне године донеле су нова искушења – наш боравак у школи "Илија Бирчанин" и немогућност држања седмог часа, што је чланове новинарске секције опет навело на дописивање и Гугл мит. Упркос свим мукама, часопис је изашао током обе године нашег "изгнанства". Повратак у реновирану Митраљету испратили смо са великим задовољством што се учева на свакој страни слављеничког издања. У неупоредиво бољим условима настављамо даље са радом: истражујемо, обилазимо, посећујемо, пишемо, читамо, снимамо филмове, учимо и забављамо се. А наша радост преноси се на стране часописа који је пред читаоцима сваког 9.маја, на Дан школе, да увелича прославу Митраљетиног вредног колектива у којем је сваки члан својим неизмерним трудом исписао по неку страну.

Недељка Јокић

НАГРАДНИ ИЗЛЕТ, 2024.

Сваке године школа обезбеди награде за најбоље постигнуте резултате ученика. Тако је било и у 2024. години када су се наши похваљени ученици, у пратњи наставника и директора, упутили ка Новом Бечеју и манастиру Ковиљ где су провели један веома пријатан дан.

НАГРАДА ЗА ВЕРОУЧИТЕЉЕ

Наша школа је добила вредно признање на Редовном годишњем семинару за вероучитеље Митрополије сремске одржаном 27.8.2024. у Сремској Митровици. Одбор за верску наставу Митрополије сваке године, по устаљеној пракси награђује најуспешније школе, директоре и вероучитеља на пољу верске наставе, доприноса и квалитета исте. Његово Високопреосвештенство митрополит сремски Василије наградио је директора наше школе господина Игора Војновића, те наше вероучитеље Петра Петровића и Драгану Кончаревић. У име директора школе, Благодарје примила је психолог школе Јелена Станић.

У радном делу семинара учествовали су: проф. др Нада Трифковић, из Високе спортске и здравствене школе из Београда са темом горућих методичких проблема. Поред ње, дивно излагање вероучитељима даривала је и госпођа Марија Крнета начелник Сектора за средње образовање У Министарству просвете Републике Србије, казивавши тему "Мотивације у настави".

Све присутне колеге вероучитеље поздравили су заменик Покрајинског секретара за образовање Слађана Бурсаћ и заменик покрајинског секретара за културу, јавно информисање и односе са верским заједницама, Мирослав Илић.

Драгана Кончаревић

ХУМАНИТАРНА АКЦИЈА

Колико Митраљетини ученици и наставници имају срца показали су много пута када је некоме била потребна помоћ. Током новембра ове школске године, на предлог вероучитеља Петра Петровића и Драгане Кончаревић, сви заједно су сакупљали прилоге у виду новца, хране, лекова, хигијенских потрепштина и осталих неопходних ствари за манастир Света Петка Изворска. Сакупљено је много тога, а један родитељ је понудио превоз до манастира. Тако су наставнице Валерија Вујовић, Марина Драгић и Тијана Лалицки, почетком децембра, посетиле ово, по свему посебно место, у којем монахиње годинама воде рачуна о особама са посебним потребама. Свима њима је било драго да их се неко сетио и дошао да се, бар на један дан, дружи са њима.

Новинари Митраљете

НАГРАДА ЗА ВЕРОУЧИТЕЉЕ

Наша школа је добила вредно признање на Редовном годишњем семинару за вероучитеље Митрополије сремске одржаном 27.8.2024. у Сремској Митровици. Одбор за верску наставу Митрополије сваке године, по устаљеној пракси награђује најуспешније школе, директоре и вероучитеља на пољу верске наставе, доприноса и квалитета исте. Његово Високопреосвештенство митрополит сремски Василије наградио је директора наше школе господина Игора Војновића, те наше вероучитеље Петра Петровића и Драгану Кончаревић. У име директора школе, Благодарје примила је психолог школе Јелена Станић. У радном делу семинара учествовали су: проф. др Нада Трифковић, из Високе спортске и здравствене школе из Београда са темом горућих методичких проблема. Поред ње, дивно излагање вероучитељима даривала је и госпођа Марија Крнета начелник Сектора за средње образовање У Министарству просвете Републике Србије, казивавши тему "Мотивације у настави". Све присутне колеге вероучитеље поздравили су заменик Покрајинског секретара за образовање Слађана Бурсаћ и заменик покрајинског секретара за културу, јавно информисање и односе са верским заједницама, Мирослав Илић.

Драгана Кончаревић

ХУМАНИТАРНА АКЦИЈА

Колико Митрањетини ученици и наставници имају срца, показали су много пута када је некоме била потребна помоћ. Током новембра ове школске године, на предлог вероучитеља Петра Петровића и Драгана Кончаревић, сви заједно су сакупљали прилоге у виду новца, хране, лекова, хигијенских потребности и осталих неопходних ствари за манастир Света Петка Изворека. Сакупљено је много тога, а један родитељ је понудио превоз до манастира. Тако су наставнице Валерија Вујовић, Марина Драгић и Тијана Лалички, почетком децембра, посетиле ово, по свему посебно место, у којем монахиње годинама воде рачуна о особама са посебним потребама. Свима њима је било драго да их се неко сетио и дошао да се, бар на један дан, дружи са њима.

Новинари Митрање

Стефан Шкрбић са наставницом Снежаном Велемир и директором

Наставнице са признањима

Алекса Давидовић са наставницом Валеријом Вујовић и директором

Јована Тенић са Марином Драгић

РЕПУБЛИЧКО ТАКМИЧЕЊЕ, 2024.

Током 2024. године велики број њака освојио је дипломе на такмичењима, а посебно су се истакли они који су освајали места на републичком нивоу. Још једном честитамо њима и њиховим наставницама: Валерији Вујовић, Снежани Велемир, Марини Драгић, Љубици Ивановић и Татјани Стојановић која је водила ученике на два различита такмичења, у Сремске Карловце на Књижевну олимпијаду и у Тршић на такмичење из српског језика и језичке културе.

Урош Мишић са Марином Драгић

Милош Страка са наставницом Татјаном Стојановић

Лана Дајовић, Милош Страка са наставницом Марином Драгић

Дуња Крајковић са наставницом Татјаном Стојановић

Прошле школске године, 9. маја, имали смо прилику да уживамо у несвакидашњој приредби припремљеној за Дан школе. Назив приредбе је био "Љубав и рокенрол" и све је било у том духу – почев од примамљивих плаката и флајера (дело наставнице ликовног, Оље Ивановић) до рецитација, драмских сегмената, плеса и хорских изведби, обрада популарних рок песама. Главни координатор приредбе била је библиотекарка Ингрид Граорац. Влатка Костић се побринула да хор звучи "жестоко" као прави рок бенд, наставница Бранислава Савић Облешчук је написала занимљив и пригодан текст

којег су извели чланови драмске секције, а учествовали су, као и увек, рецитатори Мирке Дабовић. Целу атмосферу загрејали су неодољиво шармантни, млађи ученици Јелене Шарац, Весне Вуковић, Марине Мркојевић и Жане Перић са рецитовањем, глумом, плесним и певачким тачкама. Време је брзо прошло уз креативан и занимљив програм, публика није штедела дланове и дуго се причало о Митраљетиној прослави Дана школе. Једва чекамо следећу приредбу!

Недјељка Јокић

Прошле школске године, 9. маја, имали смо прилику да уживамо у несвакидашњој приредби припремљеној за Дан школе. Назив приредбе је био "Љубав и рокенрол" и све је било у том духу – почев од примамљивих плаката и флајера (дело наставнице ликовног, Оље Ивановић) до рецитација, драмских сегмената, плеса и хорских изведби, обрада популарних рок песама. Главни координатор приредбе била је библиотекарка Ингрид Граорац. Влатка Костић се побринула да хор звучи "жесток" као прави рок бенд, наставница Бранислава Савић Облешчук је написала занимљив и пригодан текст

којег су извели чланови драмске секције, а учествовали су, као и увек, рецитатори Мирке Дабовић. Целу атмосферу загрејали су неодољиво шармантни, млађи ученици Јелене Шарац, Весне Вуковић, Марине Мркојевић и Жане Перић са рецитовањем, глумом, плесним и певачким тачкама. Време је брзо прошло уз креативан и занимљив програм, публика није штедела дланове и дуго се причало о Митраљетиној прослави Дана школе. Једва чекамо следећу приредбу!

Недјељка Јокић

ФЕДЕХО 2024. г.

Традиционално је учешће нашег хора на музичким фестивалима као што је ФЕДЕХО, а такође и награде које освајају. Током 2024. године то је било друго место за најбоље изведену духовну композицију. Честитамо нашем хору и наставници Влатки Костић!

ПРОДУЖЕНИ БОРАВАК

Место раста, игре и учења.

За многе наше ученике првог и другог разреда, школски дан се не завршава звоном након последњег часа у настави, већ се наставља у продуженом боравку.

Врата продуженог боравка нашим ученицима отварају учитељице: Марија Мркела, Марина Стојиљковић и Ана Гребљановић. Тај јединствени простор у нашој школи сваком детету омогућава рад, учење и развој, а родитељима пружа сигурност да су њихова деца у сигурном, подстицајном окружењу.

У продуженом боравку се преплићу учење и игра, стичу се нова сазнања, пријатељства и вештине. Кроз организован и пажљиво осмишљен део школског живота, уз подршку учитељица, раде се домаћи задаци, усвајају радне навике, али и развијају креативност и самосталност. Ученици имају прилику

да кроз различите едукативне и забавне активности истражују свет око себе – цртају, пишу, експериментишу, учествују у друштвеним играма и спортским активностима.

Једна од највећих предности продуженог боравка је развијање социјалних вештина. Кроз заједнички рад и игру ученика из различитих одељења, уче како да сарађују, деле, поштују правила и решавају несугласице.

Заједнички оброци ученика у пријатној атмосфери стварају осећај другог дома, јачају пријатељства чинећи боравак у школи топлијим и радоснијим местом.

Боравак у нашој школи је место где се смех чује сваког дана и где свако дете има прилику да заблιστα.

Марија Мркела

ПРОДУЖЕНИ БОРАВАК

Место раста, игре и учења.

За многе наше ученике првог и другог разреда, школски дан се не завршава звоном након последњег часа у настави, већ се наставља у продуженом боравку.

Врата продуженог боравка нашим ученицима отварају учитељице: Марија Мркела, Марина Стојиљковић и Ана Гребљановић. Тај јединствени простор у нашој школи сваком детету омогућава рад, учење и развој, а родитељима пружа сигурност да су њихова деца у сигурном, подстицајном окружењу.

У продуженом боравку се преплићу учење и игра, стичу се нова сазнања, пријатељства и вештине. Кроз организован и пажљиво осмишљен део школског живота, уз подршку учитељица, раде се домаћи задаци, усвајају радне навике, али и развијају креативност и самосталност. Ученици имају прилику

да кроз различите едукативне и забавне активности истражују свет око себе – цртају, пишу, експериментишу, учествују у друштвеним играма и спортским активностима.

Једна од највећих предности продуженог боравка је развијање социјалних вештина. Кроз заједнички рад и игру ученика из различитих одељења, уче како да сарађују, деле, поштују правила и решавају несугласице.

Заједнички оброци ученика у пријатној атмосфери стварају осећај другог дома, јачају пријатељства чинећи боравак у школи топлијим и радоснијим местом.

Боравак у нашој школи је место где се смех чује сваког дана и где свако дете има прилику да заблиста.

Марија Мркела

ПРИЈЕМ ПРВАКА

Први утисак се дуго памти, а претпостављамо да ће нашим првацима заувек остати у сећању овај пријем, кад су их овако лепо и свечано дочекале њихове учитељице: Драгана Ђурић, Санела Чепрња, Милена Живковић, Татјана Бабић, Јелена Шарац, Ана Гребљановић, Марија Мркела и Марина Стојиљковић. У дворишту школе одржана је пригодна приредба да би се малишани осећали што угодније и са радошћу долазили у своју Митралету.

Новинари Митралетте

ЕКОЛОГИЈА У МИТРАЉЕТИ

Митраљета је и претходног пролећа имала више еколошкох акција. Наши млађи ученици са својим учитељицама – Дуњом Трајковић, Жаном Перић и Јеленом Шарац, садиле су дрвеће око школе, а у помоћ су притекли и ученици 8-1, Андрија и Јанко као и наставник Милош Гајић. На свима је сад да се ове саднице негују и чувају и да се око њих не баца смеће, па ћемо једног дана уживати у раскошним крошњама и зеленилу.

Новинари Митраљете

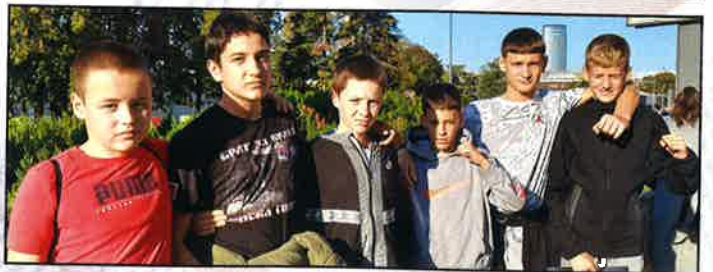

САЈАМ КЊИГА

Ове, као и претходних година, двадесет шестог октобра, Митраљетини ђаци су имали прилику да иду на добро познати Сајам књига. Ја сам, као и прошле године, отишао и у овом тексту ћу вам дати неке препоруке. Тог дана, после наставе, док смо чекали аутобусе, могли су се чути само усхићени гласови деце како причају шта ће радити на сајму, које ће књиге купити, у којим ће халама бити и ко ће где седети. Није прошло пуно времена од договарања када су се видела три аутобуса чији су возачи задужени да на сајам одвезу чак сто четрдесет Митраљетиних ђака. Након што смо се пребројали најзад смо кренули. Вожња није дуго трајала и убрзо смо прелазили велике дугачке мостове и могли да видимо високе зграде нашег главног града. Паркирали смо се поред сајма и почели смо да се договарамо где ћемо се наћи, у колико сати... Као и претходних година у понуди је било мноштво књига разних врста, популарних бестселер романа, обавезне школске лектире, збирки песама, верских књига, верујте ми, кад бих набрајао све од књига овај састав био би на две стране часописа! Поред тих

силних књига било је и разних дигиталних занимљивости, са штандова су мамиле разне симулације, слагалице, игрице... Мој пријатељ и ја обишли смо све хале пар пута, тражили оно шта нам треба, смејали се и видели доста познатих личности које промовишу своје књиге. Било је веома лепо и занимљиво, али све што је лепо кратко траје! Иако смо тамо били неколико сати - брзо нам је прошло. После сајма разгледали смо ко је шта купио, причали смо кога смо све видели и где смо све били. Сели смо у наше аутобусе и затим кренули на исто место одакле смо и дошли, поздравили се са другарима и задовољно кренули кући.

За сајам књига имам само лепе ствари да кажем и много га препоручујем свима. Као што би наш познати просветитељ Доситеј Обрадовић рекао: „Књиге, браћо моја, књиге, а не звона и прапорце”.

Данило Буричић, 7-1

ЕКОЛОГИЈА У МИТРАЉЕТИ

Митраљета је и претходног пролећа имала више еколошког акција. Наши млађи ученици са својим учитељицама – Дуњом Трајковић, Жаном Перић и Јеленом Шарац, садили су дрвеће око школе, а у помоћ су притекли и ученици 8-1. Андрија и Јанко као и наставник Милош Гајић. На свима је сад да се ове саднице негују и чувају и да се око њих не баца смеће, па ћемо једног дана уживати у раскошним крошњама и зеленилу.

Новинари Митраљете

САЈАМ КЊИГА

силних књига било је и разних дигиталних занимљивости, са штандова су мамиле разне симулације, слагалице, игрице... Мој пријатељ и ја обишли смо све хале пар пута, тражили оно шта нам треба, смејали се и видели доста познатих личности које промовишу своје књиге. Било је веома лепо и занимљиво, али све што је лепо кратко траје! Иако смо тамо били неколико сати - брзо нам је прошло. После сајма разгледали смо ко је шта купио, причали смо кога смо све видели и где смо све били. Сели смо у наше аутобусе и затим кренули на исто место одакле смо и дошли, поздравили се са другарима и задовољно кренули кући.

За сајам књига имам само лепе ствари да кажем и много га препоручујем свима. Као што би наш познати просветитељ Доситеј Обрадовић рекао: „Књиге, браћо моја, књиге, а не звона и прапорце”.

Данило Бурчић, 7-1

Ове, као и претходних година, двадесет шестог октобра, Митраљетини ђаци су имали прилику да иду на добро познати Сајам књига. Ја сам, као и прошле године, отишао и у овом тексту ћу вам дати неке препоруке. Тог дана, после наставе, док смо чекали аутобусе, могли су се чути само усхићени гласови деце како причају шта ће радити на сајму, које ће књиге купити, у којим ће халама бити и ко ће где седети. Није прошло пуно времена од договарања када су се видела три аутобуса чији су возачи задужени да на сајам одвезу чак сто четрдесет Митраљетиних ђака. Након што смо се пребројали најзад смо кренули. Вожња није дуго трајала и убрзо смо прелазили велике дугачке мостове и могли да видимо високе зграде нашег главног града. Паркирали смо се поред сајма и почели смо да се договарамо где ћемо се наћи, у колико сати... Као и претходних година у понуди је било мноштво књига разних врста, популарних бестселер романа, обавезне школске лектире, збирки песама, верских књига, верујте ми, кад бих набрајао све од књига овај састав био би на две стране часописа! Поред тих

КРЕАТИВНА МАТЕМАТИКА

Овог пролећа ходнике Митраљете украсиле су и необичне торбице – свих боја, занимљивих облика и материјала. Вредне руке ученика 7-1, 7-2, 6-1 и 6-4, под будним оком наставнице математике, Снежане Велемир, учествовале су у креативној радионици која је имала за циљ да се разни геометријски облици примене у изради торбица на један оригиналан, уметнички начин. Занимљиво и лепо, нема шта!

ВРЕДНЕ РУКЕ МИТРАЉЕТЕ

Током лета, док ученици одмарају од школских обавеза, Митраљетине вредне спремачице, као и домари, потруде се да све блиста за повратак ђака у своје клупе. Овог лета више од сто клупа је поправљено или им се променила радна плоча, прегледане су и све чесме, опрани прозори, завесе, зидови, подови... На ученицима је сад да се потруде што дуже да остане тако, беспрекорно чисто и уредно. На почетку ове школске године испратили смо спремачицу Анку Потковак у пензију, а на крају првог полугодишта и Тању Јерковић. Пожелели смо им много здравља и среће.

БРАНКО РАДИЧЕВИЋ

Бранко Радичевић је рођен у Славонском Броду 28. марта 1824. године у породици Тодора и Руже Радичевић. Пошто је рођен дан уочи светог Алексија, по њему је и добио име када је крштен сутрадан. Пред објављивање своје прве књиге, своје име ће променити у Бранко. Бранков отац Тодор је био чиновник, али се такође бавио и књижевношћу и превео је са немачког језика Шилеровог „Виљема Тела“. Бранко је имао брата Стевана и сестру Амалију, која је умрла у другој години живота.

Породица му се 1830. преселила у Земун, где је Бранко завршио пет разреда српске (1830—1832) и немачке (1832—1835) основне школе. У гимназију у Сремским Карловцима се уписао 1836. Сремски Карловци и оближње Стражилово су имали велик утицај на Бранкова каснија дела, од којих су

најпознатија „Бачки растанак“, у којој изражава своју жељу да ту буде и сахрањен. Након завршених шест разреда у Сремским Карловцима, седми и осми разред је завршио у Темишвару, где му је отац био премештен 1841. године. У Темишвару је преминуо Бранков брат Стеван.

Године 1843. је уписао студије права у Бечу, али након три године студија одустаје од факултета. Старо пријатељство породице Радичевић са Вуком Караџићем била је Бранку најбоља препорука за ступање у круг Вукових сарадника и пријатеља. Када му је преминуо брат Стеван, Бранко се збрлатио са другим младим Вуковим следбеником Ђуром Даничићем.

Бранко Радичевић је био следбеник идеја Вука Караџића. Своју збирку под називом „Песме“ написао је на народном језику. Бранко Радичевић је писао љубавне и родољубиве песме. Када се разболео, почео је да пише тужне песме (елегије).

Прве стихове Бранко је написао још док је похађао Карловачку гимназију, а одушевљен Вуковим реформама се интезивније почео бавити књижевним радом. Прву књигу песама је објавио у Бечу 1847. године, на чистом народном језику у духу модерног европског романтичарског песништва. Исте године су објављени и Вуков превод Новог завета, Даничићев „Рат за српски језик и правопис“ и Његошев „Горски вијенац“, тако да се та година сматра годином незваничне Вукове победе.

Због револуције која је захватила Хабсбуршку монархију, Радичевић је напустио Беч и живео је по разним местима у Срему. Слава коју су му донеле прве песме била је велика и у Кнежевини Србији, у коју је неколико пута долазио. У страху да његово присуство не изазове немире међу великошколском омладином, власти су Бранка протерале из Београда.

У то време је почео да оболева од туберкулозе. Вративши се у Беч 1849. уписао је студије медицине, али је наставио да се бави књижевношћу и године 1851. објавио је још једну збирку песама.

Радичевић је преминуо 1. јула 1853. у бечкој болници на рукама Вукове жене Ане. Имао је 29 година. Постхумно збирку песама је објавио његов отац Теодор 1862. Српска омладина је испунила песникову жељу и године 1883. пренела је његове остатке из Беча на Стражилово. По њему се зову тргови у Сремским Карловцима и Земуну.

Са Бранком Радичевићем су у националну књижевност први пут ушле песме са изразито лирским мотивима и расположењем. Те песме су првенствено певале о радости и лепотама младости. Ипак, већи део својих песама, као што су „Кад млидија умрети“ или „Бачки растанак“ Радичевић је писао као елгије (тужне песме). У јеку Вукових полемика са противницама реформе српског језика, Радичевића прва збирка песама је доказала да се и на народном језику могу испевати уметничке песме.

Најпознатије Радичевићево дело је поема „Бачки растанак, у којој је опевао Фрушку гору, ђачке игре и несташлуке. Елгија „Кад млидијах (размишљах) умрети“, објављена после Радичевићеве смрти, је једна од најлепших елгија у српској књижевности, у којој је песник предосетио блиску смрт.

БРАНКО РАДИЧЕВИЋ

Бранко Радичевић је рођен у Славонском Броду 28.марта 1824.године у породици Тодора и Руже Радичевић. Пошто је рођен дан уочи светог Алексија, по њему је и добио име када је крштен сутрадан. Пред објављивање своје прве књиге, своје име ће променити у Бранко. Бранков отац Тодор је био чиновник, али се такође бавио и књижевношћу и превео је са немачког језика Шилеровог „Виљема Тела“. Бранко је имао брата Стевана и сестру Амалију, која је умрла у другој години живота. Породица му се 1830. преселила у Земун, где је Бранко завршио пет разреда српске (1830—1832) и немачке (1832—1835) основне школе. У гимназију у Сремским Карловцима се уписао 1836. Сремски Карловци и оближње Стражилово су имали велик утицај на Бранкова каснија дела, од којих су

најпознатија „Ђачки растанак“, у којој изражава своју жељу да ту буде и сахрањен. Након завршених шест разреда у Сремским Карловцима, седми и осми разред је завршио у Темишвару, где му је отац био премештен 1841. године. У Темишвару је преминуо Бранков брат Стеван.

Године 1843. је уписао студије права у Бечу, али након три године студија одустаје од факултета. Старо пријатељство породице Радичевић са Вуком Караџићем била је Бранку најбоља препорука за ступање у круг Вукових сарадника и пријатеља. Када му је преминуо брат Стеван, Бранко се збратио са другим младим Вуковим следбеником Ђуром Даничићем.

Бранко Радичевић је био следбеник идеја Вука Караџића. Своју збирку под називом „Песме“ написао је на народном језику. Бранко Радичевић је писао љубавне и родољубиве песме. Када се разболео, почео је да пише тужне песме (елегије).

Прве стихове Бранко је написао још док је похађао Карловачку гимназију, а одушевљен Вуковим реформама се интезивније почео бавити књижевним радом. Прву књигу песама је објавио у Бечу 1847. године, на чистом народном језику у духу модерног европског романтичарског песништва. Исте године су објављени и Вуков превод Новог завета, Даничићев „Рат за српски језик и правопис“ и Његошев „Горски вијенац“, тако да се та година сматра годином незваничне Вукове победе.

Због револуције која је захватила Хабсбуршку монархију, Радичевић је напустио Беч и живео је по разним местима у Срему. Слава коју су му донеле прве песме била је велика и у Кнежевини Србији, у коју је неколико пута долазио. У страху да његово присуство не изазове немире међу великошколском омладином, власти су Бранка протерале из Београда.

У то време је почео да оболева од туберкулозе. Вративши се у Беч 1849. уписао је студије медицине, али је наставио да се бави књижевношћу и године 1851. објавио је још једну збирку песама.

Радичевић је преминуо 1. јула 1853. у бечкој болници на рукама Вукове жене Ане. Имао је 29 година. Постхумно збирку песама је објавио његов отац Теодор 1862. Српска омладина је испунила песникову жељу и године 1883. пренела је његове остатке из Беча на Стражилово. По њему се зову тргови у Сремским Карловцима и Земуну.

Са Бранком Радичевићем су у националну књижевност први пут ушле песме са изразито лирским мотивима и расположењем. Те песме су првенствено певале о радости и лепотама младости. Ипак, већи део својих песама, као што су „Кад млидија' умрети“ или „Ђачки растанак“ Радичевић је писао као елгије (тужне песме). У јеку Вукових полемика са противницама реформе српског језика, Радичевића прва збирка песама је доказала да се и на народном језику могу испевати уметничке песме.

Најпознатије Радичевићево дело је поема Ђачки растанак, у којој је опевао Фрушку гору, ђачке игре и несташлуке. Елегија „Кад млидијах (размишљах) умрети“, објављена после Радичевићеве смрти, је једна од најлепших елгија у српској књижевности, у којој је песник предосетио блиску смрт.

Софија Милојковић, 8-1

Испираживали смо за вас:

часопис Босанска вила

Босанска вила је била српски лист за „забаву, поуку и књижевност“. Покренут је 1885. године од Учитељског збора Српске школе у Сарајеву, а забрањен од стране аустроугарских власти 15. јуна 1914. године.

Покретачи Виле су били учитељи Српске школе, који су у почетку били најбројнији сарадници часописа: Божидар Никашиновић, Стево Калуђерчић и Никола Кашиковић.

Прво издање је имало 16 страница и штампано је ћирилицом у 1.000 примерака, а цртеж на врху насловне стране је израдио Стево Калуђерчић. Због потражње, прво Вилино издање је поново штампано.

Босанска вила је објављивала текстове свих књижевних родова осим драме. Програмска оријентација овог листа била је бављење српском културном баштином, уз презентацију популарних и разноврсних текстова из свих области друштвеног живота, али је у њеном практичном

деловању, посебно у првом раздобљу излажења, највише текстова било из области народне књижевности. Окупљен је већи број сарадника из разних крајева који описују народни живот и обичаје, бележе народне песме, приповетке, пословице и загонетке, тумаче народна веровања и слично. У свом даљем развоју, часопис је напредовао од породичног листа до угледног књижевног гласила, у коме су сарађивали значајни српски, муслимански и хрватски књижевници. Године 1907. и 1908. у Босанској вили своје текстове објављује млада генерација српских писаца: Алекса Шантић, Светозар Ђоровић, Милан Прелог, Јован Дучић, Вељко Петровић, Владислав Петковић Дис, Владимир Ђоровић, Петар Кочић, а касније и Иво Андрић, Тин Ујевић. У овом листу писали су и неки припадници Младе Босне.

Уз књижевну критику у којој се посебно истиче Димитрије Митриновић, у часопису су објављивани и научни текстови (Ватрослав Јагић, Васо Глушац, Петар Колендић, Владимир Ђоровић). Његована је и преводилачка књижевност. Превођено је из готово свих европских књижевности, а највише из руске и француске.

Босанска вила била је најпознатије национално српско гласило на подручју аустроугарске провинције БиХ и једно од познатијих и признатијих часописа уопште на просторима јужнословенских народа.

Новинари Митраљеиће

Уредници:
Никола Т. Кашиковић
и
др. Владимир Ђоровић.

Редакциони одбор:
Петар Кочић, др. Милан
Прелог, Алекса Шантић,
др. Јован Мациновић,
Димитрије Митриновић,
Вељко Петровић, Мило-
рад Павловић, Сина Пау-
луровић.

Бр. 1. САРАЈЕВО, 15. Јануари 1913. Год. XXVIII.

Чајанка у Митраљети

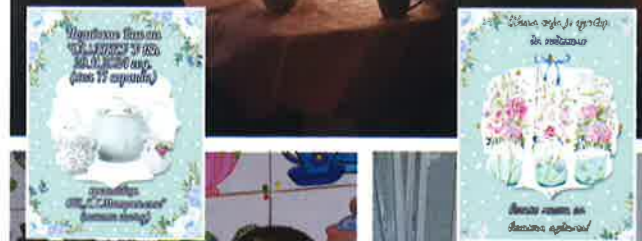

Свежина јесењих дана обично натера људе да се шћућуре у топлини свог дома, уз топао напитаk и друштво најмилијих. Ове јесени, 29. новембра, други спрат Митраљете постао је такво, угодно место где су се окупили родитељи, пријатељи, наставници и ученици наше школе на "чашицу" разговора и шољу топлог чаја. Те вечери све је мирисало на ароматични напитаk којег су служиле наше ученице, уз незаобилазне колачиће. Ово дружење употпунила је и пригодна, тиха музика коју су изводиле Дуња Обрешки, Маша Милошев, Јегор Березовски и наставница Влатка Костић. Водитељке програма су нас информисале о историји пијења чаја и његовим својствима, а на стoловима и по витринама је био изложен велики број занимљивих чајника и шољица, на панoима цртежи ученика. Лепота на све стране и права гозба за душу! А за организацију ове вечери потрудиле су се наставнице Снежана Велемир и Љиљана Комазец, уз помоћ Браниславе Савић Облешчук, Оље Ивановић и Влатке Костић.

Хвала свим учесницима на овој незаборавној вечери која нас је вратила у нека стара времена и, бар на неко време, загрејала срце лепим емоцијама.

Недјељка Јокић

Свежина јесењих дана обично натера људе да се шћућуре у топлини свог дома, уз топао напитаk и друштво најмилијих. Ове јесени, 29. новембра, други спрат Митраљете постао је такво, угодно место где су се окупили родитељи, пријатељи, наставници и ученици наше школе на "чашицу" разговора и шољу топлог чаја. Те вечери све је мирисало на ароматични напитаk којег су служиле наше ученице, уз незаобилазне колачиће. Ово дружење употпунила је и пригодна, тиха музика коју су изводиле Дуња Обрешки, Маша Милошев, Јегор Березовски и наставница Влатка Костић. Водитељке програма су нас информисале о историји пијења чаја и његовим својствима, а на столонима и по витринама је био изложен велики број занимљивих чајника и шољица, на паноима цртежи ученика. Лепота на све стране и права гозба за душу! А за организацију ове вечери потрудиле су се наставнице Снежана Велемир и Љиљана Комазец, уз помоћ Браниславе Савић Облешчук, Оље Ивановић и Влатке Костић.

Хвала свим учесницима на овој незаборавној вечери која нас је вратила у нека стара времена и, бар на неко време, загрејала срце лепим емоцијама.

Негђељка Јокић

ФЕСТИВАЛ НАУКЕ

25.10.2024. године, у нашој школи одржан је фестивал науке, који је, као координатор пројекта "Партнерство за праведно и квалитетно образовање" организовала учитељица Бојана Јањанин у сарадњи са већим бројем учитељица и наставницима физике, информатике, хемије и биологије. Током овог фестивала одржано је осам радионица, а старији и млађи ученици били су задужени за израду робота, украшавање цртежа од рециклираног материјала, извођење веома занимљивих експеримената. Били су то огледи са течностима, растварачима, смешама, материјалима, презентовање микробита и рада 3D штампача. У гостима су нам били професори са Машинског факултета, др Михајло Поповић и др Милош Пјевић. Код ученика је владало велико интересовање за овај догађај и надамо се да ће их још бити.

Софија Милојковић, 8-1

ФЕСТИВАЛ НАУКЕ

25.10.2024. године, у нашој школи одржан је фестивал науке, који је, као координатор пројекта "Партнерство за праведно и квалитетно образовање" организовала учитељица Бојана Јањанин у сарадњи са већим бројем учитељица и наставницама физике, информатике, хемије и биологије. Током овог фестивала одржано је осам радионица, а старији и млађи ученици били су задужени за израду робота, украшавање цртежа од рециклираног материјала, извођење веома занимљивих експеримената. Били су то огледи са течностима, растварачима, смешама, материјалима, презентовање микробита и рада 3D штампача. У гостима су нам били професори са Машинског факултета, др Михајло Поповић и др Милош Пјевић. Код ученика је владало велико интересовање за овај догађај и надамо се да ће их још бити.

Софија Милојковић, 8-1

Занимљива изложба:

Милена Павловић Барили

Милена Павловић Барили (Пожаревац, 5. новембар 1909 — Њујорк, 6. март 1945) била је српска сликарка. Неки је описују као једну од најинтересантијих личности уметничке Европе између два светска рата. Од 1932. године живи и ради у Паризу, а од 1939. у САД. Редовно је учествовала на изложбама павиљона Цвијета Зузорић и уметничке групе Лада, али је и поред тога, услед дугог боравка и смрти у иностранству, била у Србији готово заборављена. Своја дела успешно је излагала и на бројним самосталним и групним изложбама широм Европе, а касније и у Америци, где сарађује са модним часописима од којих је данас најпознатији "Vogue". За часописе је сликала и дизајнирала рекламе за парфеме, а сарађивала је и са позориштем радећи костим за плумце. Била је веома образована, говорила је више језика, а писала је и поезију.

Њено дело је домаћој јавности откривено тек 50-их година 20. века, захваљујући сликару, ликовном критичару, теоретичару и историчару уметности Миодрагу Протићу, који је њено дело открио српској (и југословенској) јавности 50-их година 20. века. Милена Павловић Барили је једна од ретких афирмисаних представника надреализма у српском сликарству. У родном Пожаревцу налази се музеј посвећен овој уметници, а Београђани су имали прилику да посете изложбу "Дуалност Милене Павловић Барили" у Музеју савремене уметности, од 7.11.2024. до 17.3.2025.г.

Новинари Митраљевић

ЕТНОГРАФСКИ МУЗЕЈ

Била сам са мојом наставницом српског језика и пријатељима из школе у Етнографском музеју, који се налази у центру града и представља једно од најважнијих места за проучавање историје и културе српског народа. Музеј је пун разних изложби које приказују традицију, обичаје и свакодневни живот људи кроз историју. На улазу, одмах се види богатство различитих етнографских предмета, који су део нашег културног наслеђа. Свуда су изложене старе ношње, керамика, народни алати, као и предмети који су се користили у домаћинствима, занатима и пољопривреди.

Тај дан у музеју био је јако занимљив јер смо се сви поделили у групе по двоје. Свака група је добила папире са сликама предмета који се налазе у музеју. Наш задатак је био да, користећи опис предмета, пронађемо тај предмет у музеју, забележимо га и направимо слике. Било је као мала детективска мисија, јер смо пажљиво истраживали сваку изложбу како бисмо пронашли тачно оно што је било на папирима. Наравно, осим тога, много смо се забављали, разговарали о предметима, дивили се њиховој лепоти и старини.

Музеј је заиста дивно место, јер није само место за учење, већ и за доживљај прошлих времена. Ту су предмети из различитих делова Србије и других делова Балкана, што нам је омогућило да упознамо разнолике културе које су обликовале нашу традицију. Било је ту и предмета из свакодневног живота, попут старих јела, ручно рађених тканина, дрвених и металних предмета, као и старих фотографија које приказују људе у традиционалним пошњама и обичајима.

Након што смо сви пронашли предмете које смо тражили, отишли смо на следећи део туре, где смо слушали звучне водиче. На ушима смо имали слушалице, а док смо шетали кроз музејске сале, из слушалица је допирала прича о сваком експонату. Било је као да нас неко води кроз време и објашњава нам све о предметима и њиховом значају. То нам је помогло да боље разумемо историју и културу коју су ти предмети представљали.

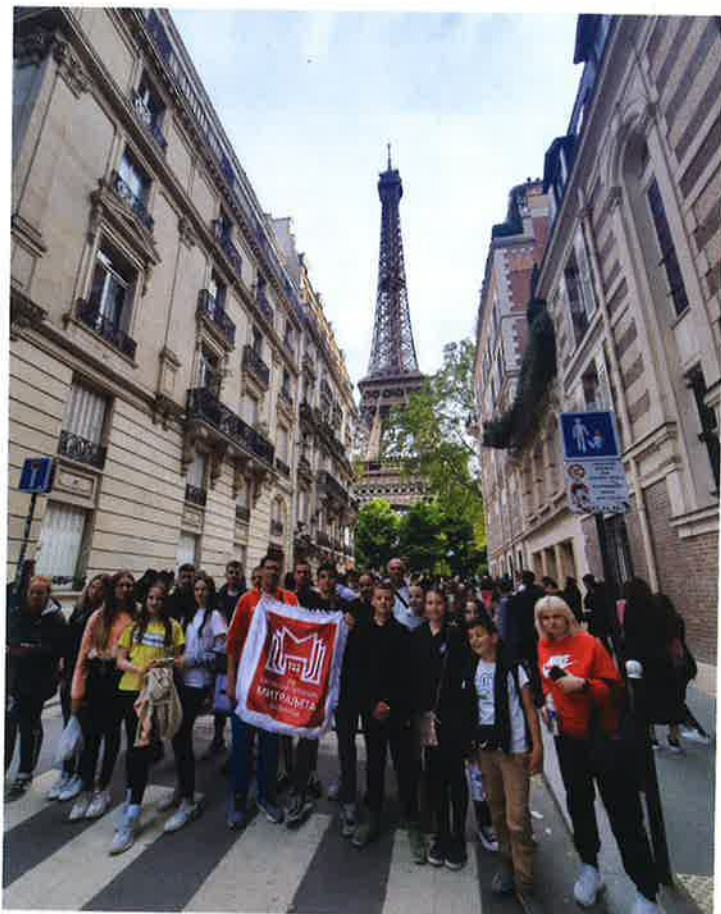
На крају, сви смо отишли кући са пуно утисака, са осмесима на лицу и богатји за нова сазнања. Тај дан у музеју је био незабораван јер смо имали прилику да учимо на забаван и интерактиван начин, истражујући богатство наше културне баштине.

ЕРАЗМУС + пројекти

Пројекат "Let's Live the Olympic Dream Together!" настављен је и ове године у оквиру ЕРАЗМУС+ програма (бр. 2023-1-RS01-KA121-SCH-000129360), омогућивши ученицима из више земаља да сарађују, уче и развијају своје вештине кроз активности везане за Олимпијске игре. Ученици су радили на заједничким задацима, а у мају 2024. године организована је завршна мобилност у Француској, у месту Saint Michel en l'Herm. Ова мобилност била је круна вишегодишњег труда и рада, и пружила је прилику да се учесници упознају лично, након дугог периода онлајн сарадње. Завршни сусрет окупио је 140 ученика и 27 наставника из шест земаља (Француске, Србије, Шпаније, Мађарске, Италије и Данске), који су били смештени у "Eurolympic Village", посебно осмишљеном простору за учење, спорт и дружење. У периоду од 12. до 18. маја,

учесници су били укључени у различите спортске активности, радионице и културне излете, чиме су развијали међусобну сарадњу, разумевање и толеранцију, што су кључне вредности Олимпијских игара.

Први дан путовања – 11. мај 2024.

Путовање је започело састанком на Београдској аутобуској станици у 10 сати. Након завршених формалности, наша група, коју су чинили 17 ученика и четири наставника, упутила се ка Паризу. Након 28 сати путовања, стигли смо у француску престоницу и наставили возом до Нанта, где су нас чекали изнајмљени комбији који су нас одвезли до "Eurolympic Village".

ЕРАЗМУС + пројекти

Пројекат "Let's Live the Olympic Dream Together!" настављен је и ове године у оквиру ЕРАЗМУС+ програма (бр. 2023-1-RS01-KA121-SCH-000129360), омогућивши ученицима из више земаља да сарађују, уче и развијају своје вештине кроз активности везане за Олимпијске игре. Ученици су радили на заједничким задацима, а у мају 2024. године организована је завршна мобилност у Француској, у месту Saint Michel en l'Hermin. Ова мобилност била је круна вишегодишњег труда и рада, и пружила је прилику да се учесници упознају лично, након дугог периода онлајн сарадње. Завршни сусрет окупио је 140 ученика и 27 наставника из шест земаља (Француске, Србије, Шпаније, Мађарске, Италије и Данске), који су били смештени у "Eurolympic Village", посебно осмишљеном простору за учење, спорт и дружење. У периоду од 12. до 18. маја,

учесници су били укључени у различите спортске активности, радионице и културне излете, чиме су развијали међусобну сарадњу, разумевање и толеранцију, што су кључне вредности Олимпијских игара.

Први дан путовања – 11. мај 2024.

Путовање је започело састанком на Београдској аутобуској станици у 10 сати. Након завршених формалности, наша група, коју су чинили 17 ученика и четири наставника, упутила се ка Паризу. Након 28 сати путовања, стигли смо у француску престоницу и наставили возом до Нанта, где су нас чекали изнајмљени комбији који су нас одвезли до "Eurolympic Village".

Други дан – 12. мај 2024.

Смештени у камп приколице у центру Longeville-sur-Mer, имали смо прилику да се опустимо и упознамо са осталим учесницима пројекта. Вечера и дружење били су у знаку међународног пријатељства, а ученици су одмах почели да стварају нове везе и размењују искуства.

Трећи дан – 13. мај 2024.

Свечано отварање пројекта обележено је говорима локалних званичника, међу којима су били градоначелник Saint Michel en l'Hermin, представници Олимпијског комитета и школе домаћина. Говори су охрабривали међународну сарадњу и дух пријатељства, након чега су почеле спортске активности. Ученици су формирали међународне тимове и учествовали у такмичењима у фудбалу, кошарци и традиционалној француској игри Палет вендбџен.

Четврти дан – 14. мај 2024.

Један од најужбудљивијих дана био је пут до места La Faute-sur-Mer, где је организован авантуристички рели. Ученици су подељени у групе, а свака је добила задатке на различитим стазама које су их водиле кроз локалну историју и културу. Један од најинтересантнијих задатака било је дегустирање сира у локалној продавници, где су ученици са повозом преко очију покушавали да погоде укусе различитих француских сирева. Дан је завршен веслањем кроз прелепе канале у близини Longeville-sur-Mer, пружајући незабораван доживљај свима.

Пети дан – 15. мај 2024.

Овај дан је био посебно значајан, јер је одржан Eurolympics decathlon, скуп активности који је спојио физичке вештине и знање о Олимпијским играма. Ученици су учествовали у радионицама које су обухватале историју Олимпијских игара, географске изазове, квизове, уметничке активности и математичке задатке. Поподне су провели на пешчаном плажам Атлантског океана, где су се опробали у традиционалном српском колу, креирали уметничке инсталације од шкољки и уживали у природи.

Шести дан – 16. мај 2024.

Ученици су имали прилику да учествују у низу спортских дисциплина, од одбојке до рвања, али и да присуствују тренингу француских одбојкашица које ће учествовати на Олимпијским играма у Паризу 2024. године. Овај дан био је испуњен инспирацијом и мотивацијом, јер су ученици добили прилику да тренирају са врхунским спортистима. Дан је завршен оријентирингом кроз град La Rochelle, где су ученици у тимовима решавали изазове и истраживали историјске знаменитости.

Седми дан – 17. мај 2024.

Након недеље испуњене спортом, дружењем и културним активностима, организована је завршна свечаност пројекта. Учесници су добили признања за своје залагање и успехе у спортским дисциплинама, као и за знање о Олимпијским играма. Вече је завршено квизом о историји и култури земаља учесника, где су ученици поново показали тимски дух и сарадњу.

Обилазак Париза и Лувра – Субота, 18. мај 2024.

Пре повratka кући, ученици и наставници имали су прилику да проведу дан у Паризу. Обилазак је започео посетом светски познатом музеју Лувр, где су ученици уживали у ремек-делима уметности, укључујући и чувену Мона Лизу. Поред уметности, ученици су имали прилику да сазнају више о историји Француске и њеној богатој култури.

Након Лувра, обилазак је настављен шетњом кроз Париз, укључујући и посету знаменитостима као што су Ајфелова кула. Овај дан био је савршен завршетак путовања, пружајући ученицима прилику да уживају у лепоти и култури Париза, али и да створе нове успомене са пријатељима које су стекли током пројекта.

Завршни утисци

Пројекат "Let's Live the Olympic Dream Together" оставио је дубок утисак на све учеснике, пружајући им не само прилику да развију физичке вештине, већ и да стекну нове пријатеље и науче важне животне лекције о сарадњи, толеранцији и међукултуралном разумевању. Током седам дана активности и дружења, учесници су развили нове вештине, научили о различитим културама и заједнички славили Олимпијске вредности – пријатељство, поштовање и изврност.

Ивана Пушница

Седми дан – 17. мај 2024.

Након недеље испуњене спортом, дружењем и културним активностима, организована је завршна свечаност пројекта. Учесници су добили признања за своје залагање и успехе у спортеким дисциплинама, као и за знање о Олимпијским играма. Вече је завршено квизом о историји и култури земаља учесница, где су ученици поново показали тимски дух и сарадњу.

Обилазак Париза и Лувра – Субота, 18. мај 2024.

Пре повратка кући, ученици и наставници имали су прилику да проведу дан у Паризу. Обилазак је започео посетом светски познатом музеју Лувр, где су ученици уживали у ремек-делима уметности, укључујући и чувену Мона Лизу. Поред уметности, ученици су имали прилику да сазнају више о историји Француске и њеној богатој култури.

Након Лувра, обилазак је настављен шетњом кроз Париз, укључујући и посету знаменитостима као што су Ајфелова кула. Овај дан био је савршен завршетак путовања, пружајући ученицима прилику да уживају у лепоти и култури Париза, али и да створе нове успомене са пријатељима које су стекли током пројекта.

Завршни утисци

Пројекат "Let's Live the Olympic Dream Together" оставио је дубок утисак на све учеснике, пружајући им не само прилику да развију физичке вештине, већ и да стекну нове пријатеље и науче важне животне лекције о сарадњи, толеранцији и међукултуралном разумевању. Током седам дана активности и дружења, учесници су развили нове вештине, научили о различитим културама и заједнички славили Олимпијске вредности – пријатељство, поштовање и извршност.

Ивана Пушица

ПУТОВАЊЕ У ПУТОПИС

ПОСЕТИЛА САМ ЦРНУ ГОРУ

Неколико дана пре него што је распуст званично почео, донела сам одлуку да овог лета истражим Црну Гору, земљу која нуди толико природних лепота да је тешко веровати да је све то могуће на једном месту. Сместила сам се у Тивту, у малом, али у удобном апартману, само неколико минута од обале. По доласку, одмах сам се заљубила у мирну атмосферу овог града. Свако јутро проводила сам на плажи, која је била уређена и чиста, са мирном и бистријом водом него што сам икада замишљала. Шетала сам уз обалу и уживала у тишини коју море пружа, слушајући звук таласа који су нежно заљускивали обалу.

Након опуштања на плажи, проводила сам последне истражујући Тиват и околину. Град је познат по својој марици, која је једна од најлепших у Јадранском мору. Шетала сам поред лукеузних јахти и бродова, дивећи се свим тим прелепим пловилима која су стајала у марици. Ваздух је био испуњен мирисима соли и боровине, а сунце је било довољно топло да бих могла да уживам у лаганим шетњама. Увече, Тиват је постао потпуно другачији – смиривао се, а ја бих се свако вече шетала уз обалу, посматрајући залазак сунца и уживајући у пријатној вечерњој атмосфери.

Једног дана смо одлучили да посетимо Фестивал фолклора Боке Которске, који је био право указивање на богатство црногорске традиције и културе. Док су групе из различитих делова Црне Горе и осталих земаља света изводиле своје фолклорске тачке, била сам одушевљена како су се ти обичаји чували кроз векове. Атмосфера на фестивалу била је весела, стварајући прави празник за очи и уши. Овај фестивал ми је показао како је Црна Гора поносна на своју културну баштину и како

радошћу дели традицију свима који су је посетили. Након што смо уживали на фестивалу, одлучили смо да посетимо Котор, који је један од најлепших градова у Црној Гори. Котор је стар, средњовековни град под заштитом UNESCO-а, са зидинама које се пењу уз високе планине. Иако су улице уске и камене, сваки корак кроз њих причао је приче о богатој историји овог града. Посетила сам катедралу Светог Трипуна, која је једно од најлепших и најважнијих историјских споменика у Котору. Град је препун музеја и галерија, а сваки кутак има неку историјску вредност коју треба открити. Пролазећи кроз стари град, осећала сам се као да се враћам у прошлост, а његове зидине су причале приче о борбама, љубавима и животу из прошлих векова.

Након што смо обишли Котор, одлучили смо да се попнемо на Ловћен. Жичара нас је одвезла до врха планине, са којег се пружа невероватан поглед на цео Бокоторски залив. Ловћен је национални парк и једно од најлепших природних подручја у Црној Гори. На врху планине налази се Маузолеј Његошу, посвећен великом црногорском песнику и владару, Петру Петровићу Његошу. Успон је био вредан сваког тренутка. Поглед са врха на Котор, Боку Которску и Јадранско море био је заиста спектакуларан.

Након тих узбудљивих тренутака, враћали смо се у Тиват, где смо уживали у мирном окружењу и прелепим вечерима. Црна Гора је заиста земља у којој се спајају историја, природа и традиција, и нисам могла да пожелим лепши начин да проведем свој распуст. Прелепи градови, као што су Тиват, Котор, и планина Ловћен, оставили су незабораван утисак на мене.

Margarita Jelenc, 7-3,

БИСЕР ТУРСКЕ ОБАЛЕ - АНТАЛИЈА

Анталија, смештена на обали Средоземног мора, представља једно од најпопуларнијих туристичких места у Турској. Овај град је познат по својој предивној обали, кристално чистом мору и богатој историји. Анталија нуди савршен спој природних лепота и културних знаменитости, што га чини идеалним местом за одмор. Једна од најзанимљивијих ствари за посетити је Стари град Kaleici где се могу видети уске улице, традиционалне куће и историјске грађевине. Осим тога, Анталија је окружена прекрасним плажама које нуде бројне активности укључујући и водене спортове. Осим ових забавних активности Анталију праве и дивни лукеузни хотели, који се налазе уз обалу, пружајући савршен поглед на море и чаробне заласке сунца. Анталија је велики град, који се протеже дуж мора, занимљиво је видети све те зграде и осетити градску вреву, истраживати богату културу, а опет је заиста сјајно место за одмор где се може уживати у миру и тишини уз звуке таласа.

Та.мара Ботојевић, 7-1

ПУТОВАЊЕ ЗА ПАМЋЕЊЕ

Од 3. до 8. маја 2023. године у Васту-Италија одржан је сусрет ЕРАЗМУС+ пројекта CODE : STEAM, чији је циљ био размена добре праксе. Учествовали су наставници и ученици из Шпаније, Турске, Србије и Италије. Тим који је представљао нашу школу на мобилности у Васту чинила су четири ученика - Страхиња Павловић, Дуња Радић, Лука Крајишник, Немања Остојић и наставнице: Дуња Трајковић и Катарина Павловић, проф. разредне наставе, Теодора Савић, проф. информатике и рачунарства и Дубравка Шојат, проф. физике и заменик координатора за нашу школу.

ПУТОВАЊЕ ЗА ПАМЋЕЊЕ

Од 3. до 8. маја 2023. године у Васту-Италија одржан је сусрет ЕРАЗМУС+ пројекта CODE : STEAM, чији је циљ био размена добре праксе. Учествовали су наставници и ученици из Шпаније, Турске, Србије и Италије. Тим који је представљао нашу школу на мобилности у Васту чинила су четири ученика - Страхиња Павловић, Дуња Радић, Лука Крајишник, Немања Остојић и наставнице: Дуња Трајковић и Катарина Павловић, проф. разредне наставе, Теодора Савић, проф. информатике и рачунарства и Дубравка Шојат, проф. физике и заменик координатора за нашу школу.

Еразмус+ пројекат CODE : STEAM, овај пут у Италији. Италија је увек добра идеја! Сачекао нас је Vasto, осунчани град на обали Јадранског мора, смештен у брдско-планинској области познатој по виноградарству, изнад кога се подижу средишњи Апенини. Уследио је срдчан сусрет у школи Scuola Madonna dell' Asilo. Уживали смо на свечаној природби и осетили исту радну атмосферу у учионицама, а сваки дан нас је чекао Vasto. Знатижељно смо упознавали регион Abruzzo. Обишли смо градски трг Roseti, градску тврђаву и музеј, а угостио нас је и градоначелник. Приметни смо узаврелу атмосферу поводом одржавања чувеног Giro d' Italia. Задивно нас је природни резерват Punta Aderci Natural и са њиме море, сунце, плажа, шкољке, палме, песак, морски плодови, заштићене биљке, посебно дивља орхидеја. Национални резерват Bosco di Fon Venanzio је пружио шумски мир, тишину, маштање у виноградима Италије. Дружење у окружењу са заштићеним биљним врстама и реком, било је више него предивно. Осетили смо мирисе, укусе, боје и музикалност италијанског језика. Окусили смо традиционалну италијанску храну. Посебан доживљај била је радионица за припрему пасте у којој су ученици открили мале тајне великих мајстора. Размишљали смо које тајне крије винова лоза, док смо шатали кроз њихове чувене винограде. У Риму, музеју на отвореном, обишли смо неке од тргова. Поред бројних фонтана издвојила се Di Trevi, у коју смо убацили по два новчића, један за испуњење жеље и други за повратак у Рим у који желе да се врате сви који га једном посете. Пред нама су се приказали чудесни Пантеон, Римски форум и чувени Колосеум. Крочили смо и у Ватикан – најмању државу на свету и на Трг Светог Петра. Уживали смо у дружењу са Италијанима, Турцима и Шпанцима. У оквиру Erasmus+ пројекта стекли смо нове пријатеље, упознали различите културе, традиције и језике. Ово путовање је била незаборавна авантура и веома корисно искуство. Током боравка у Италији сви ученици су били кооперативни и показали да равноправно могу да учествују у свим активностима и са својим вршњацима из других држава. Понашали су се одговорно, пристојно и на прави начин представљали нашу школу и своје породице.

Катарина Павловић

ЗЛАТИБОР КАО ЛЕТЊИ ОДМОР

Током лета људи масовно иду на море, али последњих година високе температуре натерале су туристе да се све више опредељују за планине. И моја породица је међу њима, ми смо се одлучили за Златибор. Од Београда смо путовали око три сата због радова на путу, иначе може да се стигне и брже.

ЈЕДНО ЛЕПО ПУТОВАЊЕ

Када сам посетила град Дубривник, у Хрватској, одмах ме очарала његова лепота и богата историја. Шетајући старим улицама, осетила сам као да сам закорачила у прошлост. Импресивне зидине које окружују град пружале су савршен поглед на море, а шетња њима је била незаборавно искуство. У старом граду, свака грађевина причала је своју причу. Катедрала Узнесења Марије ме је посебно фасцинирала својом прелепом унутрашњошћу и детаљима. Провела сам дане и време истражујући музеје и тргове, дивећи се архитектури у различитим стилевима. Након разгледања, опустила сам се на плажи Бање, уживајући у сунцу и бисерном чистом мору. Локална кухиња, посебно морски плодови, била је права посланица. Дубривник је заиста место где се сусрећу историја, култура и природа, и оставио је неизбрисив траг у мом срцу.

Такође сам обишла и Врњачку Бању. То је једно од најпознатијих и најлепших бањских места у Србији, смештено у прелепој долини између планина. Позната је по својим минералним изворима и лековитим својствима. Ова бања привлачи посетиоце из свих крајева, како због здравља, тако и због лепоте. Прво што сам приметила јесу импресивне лепоте паркова са уређеним стазама и фонтанама. Провела

Када смо стигли, прво смо приметили да је и тамо веома топло, а на зградама има безброј клима-уређаја што није баш уобичајено за планину. Опет, поредећи са Батајницом, ипак је знатно пријатније, посебно ноћу. Непријатно изненађење за нас су и високе цене хране, пића, али и свега осталог. Златибор је био познат по свом печењу, а последњих пар година скоро да га и нема! Када сам био мали често смо ишли на ову планину и морам да приметим, доста се тога променило. Нека места се тешко препознају колико су изграђена, као да сте у веллеграду, а не у природи! Мноштво зграда, вишеспратница, којима није овде место, бетон који доприноси загревању, покварили су онај некадашњи, препознатљиви, питоми угођај Златибора. По мом мишљењу овом свету недостаје оригиналности и усклађености са природом. Данас сви који граде желе модеран изглед са пуно високих зграда, а сигуран сам да би било лепше кад би на оваквом месту приказали праву лепоту и природу, а не да се зеленило губи у сивилу бетона.

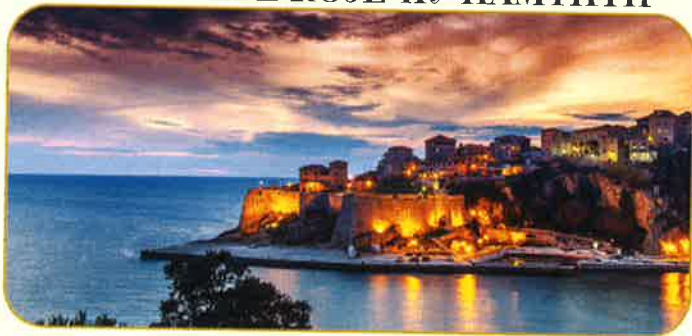
Данило Ђуричић, 7-1

сам време шетајући се кроз зеленило, уживајући у свежем ваздуху и мирису цвећа. Одлучила сам да посетим „Врњачке терме“ и испробам лековите минералне воде. Било је освежавајуће и опуштајуће, а осећала сам се као да ми се тело обнавља. Вечерња атмосфера била је врло пријатна и весела уз разне концерте и манифестације. Пробала сам и неке специјалитете у ресторанима, а ћевапи и домаћи сир били су неодољиви. Такође обишли смо један од врло значајних манастира Љубостиња, у коме је сахрањена кнегиња Милица. Врњачка Бања ми је пружила савршено место за уживање, а сваки тренутак тамо био је незабораван. Надам се да ћу и следећи распуст стећи нова незаборавна искуства, и моја топла препорука је да посетите ова прелепа места!

Марија Балаш, 7-1

ЛЕТОВАЊЕ КОЈЕ ЋУ ПАМТИТИ

Улцињ је предивно приморско место, смештено на југозападној обали Црне Горе, познато по својој богатој историји, култури и прелепим плажама.

Овај град, који се простире дуж Јадранског мора, има јединствену атмосферу, што га чини посебним местом за посетиоце.

Једна од најпознатијих атракција у Улцињу је Велика плажа, која се простире на више од 12 километара. Ова плажа је идеална за све љубитеље сунца и мора, а њене плитке воде чине је савршеном за породице са децом. Осим тога, ту су и

бројне активности, као што су једрење, сурфовање и возња педалина. У близини се налази Стари град Улцињ, са својим уским улицама, старим зидинама и очаравајућим погледом на море, који пружа прилику за истраживање богате историје овог места.

Осим плажа и историјских знаменитости, Улцињ је познат и по својој гастрономији, а посебно по ћевапима и баклавама. Ова комбинација природних лепота, културе и укусне хране чини Улцињ савршеним местом за одмор и уживање.

За мене је посебно угодан боравак био на Великој плажи. Сунце је сијало, а песак је био савршено топао. Провела сам време опуштајући се на лежалаци док су таласи долазили. Чула сам смех деце која су се играла у води, а мирис мора је био предиван.

После сунчања, отишла сам до Старог града. Те уске, камените улице су биле као путовање кроз време! Пењала сам се узбрдо и уживала у погледу на море. Свака зграда је имала своју причу.

На крају сваког дана, свраћала сам у један од многих ресторана. Уживала сам у њиховој храни и прелепом заласку сунца.

Било је то искуство које ћу памтити заувек!

Маша Лукић 7/1

ЗЛАТИБОР КАО ЛЕТЊИ ОДМОР

Током лета људи масовно иду на море, али последњих година високе температуре натерале су туристе да се све више опредељују за планине. И моја породица је међу њима, ми смо се одлучили за Златибор. Од Београда смо путовали око три сата због радова на путу, иначе може да се стигне и брже.

ЈЕДНО ЛЕПО ПУТОВАЊЕ

Када сам посетила град Дубровник, у Хрватској, одмах ме очарала његова лепота и богата историја. Шетајући старим улицама, осетила сам као да сам закорачила у прошлост. Импресивне зидине које окружују град пружале су савршен поглед на море, а шетња њима је била незаборавно искуство. У старом граду, свака грађевина причала је своју причу. Катедрала Узнесења Марије ме је посебно фасцинирала својом прелепом унутрашњошћу и детаљима. Провела сам дане и време истражујући музеје и тргове, дивећи се архитектури у различитим стилевима. Након разгледања, опустила сам се на плажи Бање, уживајући у сунцу и бисерном чистом мору. Локална кухиња, посебно морски плодови, била је права посланица. Дубровник је заиста место где се сусрећу историја, култура и природа, и оставио је неизбрисив траг у мом срцу.

Такође сам обишла и Врњачку Бању. То је једно од најпознатијих и најлепших бањских места у Србији, смештено у прелепој долини између планина. Позната је по својим минералним изворима и лековитим својствима. Ова бања привлачи посетиоце из свих крајева, како због здравља, тако и због лепоте. Прво што сам приметила јесу импресивне лепоте паркова са уређеним стазама и фонтанама. Провела

Када смо стигли, прво смо приметили да је и тамо веома топло, а на зградама има безброј клима-уређаја што није баш уобичајено за планину. Опет, поредећи са Батајницом, ипак је знатно пријатније, посебно ноћу. Непријатно изненађење за нас су и високе цене хране, пића, али и свега осталог. Златибор је био познат по свом печењу, а последњих пар година скоро да га и нема! Када сам био мали често смо ишли на ову планину и морам да приметим, доста се тога променило. Нека места се тешко препознају колико су изграђена, као да сте у велераду, а не у природи! Мноштво зграда, вишеспратница, којима није овде место, бетон који доприноси загревању, покварили су онај некадашњи, препознатљиви, питоми угођај Златибора. По мом мишљењу овом свету недостаје оригиналности и усклађености са природом. Данас сви који граде желе модеран изглед са пуно високих зграда, а сигуран сам да би било лепше кад би на оваквом месту приказали праву лепоту и природу, а не да се зеленило губи у сивилу бетона.

Данило Бурићкић, 7-1

сам време шетајући се кроз зеленило, уживајући у свежем ваздуху и мирису цвећа. Одлучила сам да посетим „Врњачке терме“ и испробам лековите минералне воде. Било је освежавајуће и опуштајуће, а осећала сам се као да ми се тело обнавља. Вечерња атмосфера била је врло пријатна и весела уз разне концерте и манифестације. Пробала сам и неке специјалитете у ресторанима, а ћевали и домаћи сир били су неодрљиви. Такође обишли смо један од врло значајних манастира Љубостиња, у коме је сахрањена кнегиња Милица. Врњачка Бања ми је пружила савршено место за уживање, а сваки тренутак тамо био је незабораван. Надам се да ћу и следећи распутак стећи нова незаборавна искуства, и моја топла препорука је да посетите ова прелепа места!

Марија Балаш, 7-1

ЛЕТОВАЊЕ КОЈЕ ЋУ ПАМТИТИ

Улцињ је предивно приморско место, смештено на југозападној обали Црне Горе, познато по својој богатој историји, култури и прелепим плажама.

Овај град, који се простира дуж Јадранског мора, има јединствену атмосферу, што га чини посебним местом за посетиоце.

Једна од најпознатијих атракција у Улцињу је Велика плажа, која се простира на више од 12 километара. Ова плажа је идеална за све љубитеље сунца и мора, а њене плитке воде чине је савршеном за породице са децом. Осим тога, ту су и

бројне активности, као што су једрење, сурфовање и вожња педалина. У близини се налази Стари град Улцињ, са својим уским улицама, старим зидинама и очаравајућим погледом на море, који пружа прилику за истраживање богате историје овог места.

Осим плажа и историјских знаменитости, Улцињ је познат и по својој гастрономији, а посебно по ћевалима и баклавама. Ова комбинација природних лепота, културе и укусне хране чини Улцињ савршеним местом за одмор и уживање.

За мене је посебно угодан боравак био на Великој плажи. Сунце је сијало, а песак је био савршено топао. Провела сам време опуштајући се на лежаљци док су таласи долазили. Чула сам смех деце која су се играла у води, а мирис мора је био предиван.

После сунчања, отишла сам до Старог града. Те уске, камените улице су биле као путовање кроз време! Пењала сам се узбрдо и уживала у погледу на море. Свака зграда је имала своју причу.

На крају сваког дана, свраћала сам у један од многих ресторана. Уживала сам у њиховој храни и прелепом заласку сунца.

Било је то искуство које ћу памтити заувек!

Марија Лукић 7/1

КРФ

Велики српски писац, Милош Црњански, написао је у тексту "Крф - наша небеса" да је ово грчко острво "запуштена башта што плива, са нашим гробљима, по мору". Обилазећи га давне 1925. године, Црњански је приметио: "Уздуж и попреко, Крф је засејан нашим гробовима...они се чине безбројни, као да их има под сваком маслином и сваком стеном". Стотинак година касније ништа не указује на чињеницу да је на Крф од јануара до априла 1916. стигло преко 150000 српских војника и цивила који су се пред непријатељима од децембра 1915. повлачили преко Албаније.

становника. Посећено је током целе године, а туристи долазе из целог света. Шта је то што их овде привлачи? Пре свега стари, уједно и глави острвски град - Крф. Сав од камена, са тврђавама, црквама, музејима, античким остацима, летњиковцима краљевских породица, поплочаним улицама које опасно сијају углачане од силних корака неуморних туриста... У старом Крфу све врви од живота дању и ноћу, бескрајни низови примамљивих продавница, ресторана, шетача са којима се једва мимоплазате. Из вртлога ових улчица и шарених продавница посетиоци се извлаче омамљени као из неке од

На Крф су стизали болесни, изнемогли од глади и умора и умирали таквом брзином да су сахрањивани свуда по Крфу, а највише на малом острву Видо и у мору које га окружује. Сматра се да је овде - што на Крфу и Виду, што у "плавој гробници" - сахрањено десетак хиљада Срба. Помен на ту непојмљиву погибију чува Српска кућа у центру старог Крфа, где се могу видети разни предмети, документи и потресне фотографије које сведоче о присуству Срба на острву 1916-1918.г.

Данас је Крф веома популарно летовалиште, најзеленије грчко острво, у Јонском мору на два километра удаљености од Албаније, површине 579м2 и са нешто више од 100000

чаробних Шехерезадиних прича. А сву ту вреву вековима надвисује звоник Цркве Светог Спиридона, прелепа грађевина из 16.в. која је трпела разне промене и утицаје, првенствено венецијанске, француске и енглеске културе, као уосталом и остатак града. Поред ове цркве истичу се нова и стара венецијанска тврђава које употпуњују архитектуру овог древног града на најбољи начин и доприносе његовој лепоти и привлачности. Туристичку понуду обогаћују и две луке, нова и стара. Из нове луке туристи могу да се отисну и до Албаније или да оду на неки од занимљивих излета до прелепих острвских плажа. Из старе луке може се отићи на острво Видо, што је углавном

uobičajeno za srpske turiste. Korisno je znati da se brod koji ide na Vidu nalazi preko puta pumpe BP, tačno na sredini uvale stare luke. Raspored polazaka istaknut je ispred obližnjeg restorana gde se i prodaju povratne karte za 5€. Brod je okiđen srpskom zastavom, pa ga nije teško uočiti. Vidu je malo ostrvo nadomak starog grada. Obraslo je gustom, borovom шумом. Na samom пристаништу nalazi se jedan restoran, a od њега води сређена стаза до Српског маузолеја, који је за посетиоце отворен од 10 до 15 часова. Свечану тишину острва прекидају само крици галебова. Шетњу стазом до маузолеја употпуњује омамљујућ мириш борова. Све је зелено, мирисно и тихо. Ко би рекао да је овде 1916. била болница за српске војнике, и да вероватно нема места на којем неко није сахрањен? Посетиоци, свесни тога да је ово мало ostrvo вечни бораиште за, како се претпоставља, преко 3000 Срба, а да их је море што га заплускује примило око 5000, крећу се полако и тихо. Неретко по костурници додирују мермерне натписе са именима сахрањених. Са Вида одлазе испуњени тугом и поносом, као са ходочашћа, дубоко дирнути поменом на једну од највећих трагедија српског народа. А онда, поново у блештаву, камену вреву, у град распеваних ластва чији загушујући цвркул дуго одјекује у сећању сваког посетиоца овог јединственог места.

Недјељка Јокић

уобичајено за српске туристе. Корисно је знати да се брод који иде на Видо налази преко пута пумпе БП, тачно на средини увале старе луке. Распоред полазака истакнут је испред оближњег ресторана где се и продају повратне карте за 5€. Брод је окићен српском заставом, па га није тешко уочити. Видо је мало острво надомак старог града. Обрасло је густом, боровом шумом. На самом пристаништу налази се један ресторан, а од њега води сређена стаза до Српског маузолеја, који је за посетиоце отворен од 10 до 15 часова. Свечану тишину острва прекидају само крици галебова. Шетњу стазом до маузолеја употпуњује омамљујућ мирис борова. Све је зелено, мирисно и тихо. Ко би рекао да је овде 1916. била болница за српске војнике, и да вероватно нема места на којем неко није сахрањен? Посетиоци, свесни тога да је ово мало острво вечно боравиште за, како се претпоставља, преко 3000 Срба, а да их је море што га заплускује примило око 5000, крећу се полако и тихо. Неретко по костурници додирују мермерне натписе са именима сахрањених. Са Вида одлазе испуњени тугом и поносом, као са ходочашћа, дубоко дирнути поменом на једну од највећих трагедија српског народа. А онда, поново у блештаву, камену вреву, у град распеваних ластва чији заглашујући цвркул дуго одјекује у сећању сваког посетиоца овог јединственог места.

Негђељка Јокић

Место за преиорук:

БАР, ЦРНА ГОРА

Бар је смештен између Јадранског мора и планине Румије. Нуди јединствену комбинацију природних лепота и богате историје. Град је познат по пространим плажама, кристално чистом мору и медитеранској клими, која август чини идеалним за одмор.

Бар се налази на југу Црне Горе између мора и и брдовитог залеђа. Главне плаже, Тополица и Шушањ, привлаче посетиоце својом лепотом, док се Румија издиже изнад града. Близина Скадарског језера, највећег на Балкану, додатно обогаћује његову географску разноликост.

Историјски значај Бара је непроцењив. Стари Бар, смештен подно планине Румије, представља археолошко благо које сведочи о вековима историје, од Римског царства до османлијског периода. Стара маслина на Мировици, старија од две хиљаде година, симбол је трајности и мира, а Барска надбискупија, основана 1089. године, сведочи о верској важности овог краја.

У августу 2024. године, кад сам летовала тамо, Бар је био живописно место, испуњено енергијом и летњим манифестацијама. На плажама су посетиоци уживали у топлом сунцу и мирном мору, док су вечери биле резервисане за фестивале, попут Барског летописа. Ресторани су нудили локалне специјалитете, а шетелиште уз море било је пуно уличних уметника и продаваца сувенира.

Бар је био савршена дестинација за оне који траже спој одмора и историјског истраживања. Богата прошлост, природна лепота и живахна атмосфера чине га местом које остаје у сећању сваког посетиоца.

Софија Милојковић, 8-1

ШКОЛА КАКВУ ЖЕЛИМ

Школа је ту да у њој, пре свега, научимо које су то праве животне вредности: искреност, емпатија, поштење, упорност, труд, критичко размишљање... а тек онда први Њутнов закон, Питагорина теорема, гласовне промене и кад је био Први светски рат... Али како да научим да се човек гледа по томе какав је карактер, ако се у школи зајмури на безобразлук појединаца који ометају наставу? Поставља се питање откуд толика слобода тим појединцима, као и неким од родитеља који бране своју децу на непримерен и бахат начин? Вероватно могу тако да поступају зато што им школски систем то дозвољава. Зато би требало променити правилнике и боље утврдити одговарајуће казне за оне који прекрше правила понашања. Ту би могла да се уврсти и суспензија ученика из школе на неки период, као што је случај по многим другим земљама. Кад у школи владају иста правила за све и влада мир, много се боље учи. Волела бих да се деци која су надарена за природне науке обезбеде додатни часови физике и хемије, али у посебним и добро опремљеним кабинетима где би се вршили разни експерименти или нешто слично. Било би лепо и да се неки часови реализују у природи, да ученици осете да су одговорни за гајење неких биљака... На почетку сваке године дете треба да се определи за један или два изборна предмета, односно да ли ће ићи на вео науку или грађанско, уметност, предузетништво или домаћинство. Тако имамо заиста превише часова сваки дан. Уместо тога било би много боље да свако одељење направи презентацију на одређену тему и да је усмено излаже, јер се тако учимо тимском раду и јавном наступу. Било би врло добро да родитељи и наставници више комуницирају јер би тако наставници имали много више разумевања за децу, а и родитељи за наставнике. Деца би у школу требало да иду са осмехом на лицу, али нажалост није увек тако. Можда је њихова ведрина на путу до школе нестала јер се превише плаше неке лоше оцене? У неким земљама нема бројчаних оцена до средње школе, можда би то помогло да се деца донекле растерете? Смањивање очекивања од деце, смањивање програма, мањи број часова, више одмора, више практичног рада, боља дисциплина, довели би до тога да свако дете радосно иде у школу, а наставници их у бољем расположењу дочекују.

Емилија Бурђевић, 8-1

ШКОЛА ПО МЕРИ ЋАКА

Замислите школу која се не заснива на оцењивању, већ на практичном знању. То би била школа по мојој мери и ту би ђаци били задовољнији.

Како би школа била оваква, требало би неке ствари да се промене.

Ученици би требало да имају већу слободу одабира изборних предмета. Изборни предмети би могли да се промене уколико се ученик определи за други изборни или хоће да испроба нешто ново. Такође мислим да би изборни предмети требало да имају већу варијабилност како би образовање било прикладно занимањима и талентима одређених ђака.

Обични тестови оцењују памћење текста из књига и свесака. Треба да се посвети више пажње секцијама и ваннаставним активностима, групним радовима и сличним методама оцењивања. Ученици би требало да уче на забаван начин. Мој предлог би био, на пример, да се више фокусира на практично учење уместо класичних предавања, записивања, читања. Требало би да се организују радионице у школи у којима ученици могу сами, на основу практичног дела, да дођу до неког закључка.

Предложио бих да имају наставу у природи што би им било корисно код предмета као што су Чувари природе, Природа и друштво, Биологија...

Такође бих волео да се у школи одржавају чешће часови на којима би гостовали песници, писци, научници, уметници, да би ђаци могли да се приближе тим делатностима и да их инспиришу у даљем школовању.

Тренутна сатница се састоји од 6 или 7 часова и претчас од 45 минута. Овакав распоред може да буде напоран за ученике. Моје мишљење је да је овај распоред са одморима од само 5 минута превише напоран. Требало би да имамо мале одморе од 10 минута уместо 5. Оваква промена би значила да школа траје 25 минута дуже, али би пружила ученицима могућност да се одморе од часова, да оду у тоалет и слично, пре него што звони. Овакав распоред би такође био ефикаснији пошто ученици не би морали да иду изван учионице током часова.

Школа по мери ђака је могућа. Потребно је да се систем организације у школи мало промени тако да ученике мотивише да уче са смислом, развијају таленте и припремају се за будућност. Ако бисмо се више фокусирали на њихове интересе, школа би постала место где се не учи само за петицу, већ за живот.

Алекса Давидовић, 8-2

ЗДРУЖИМО СНАГЕ ЗА БОЉЕ ОБРАЗОВАЊЕ

Школа је место где проводимо доста времена и где учимо многе важне ствари. Понекад се, пак, запитамо да ли би у њој могло да нам буде боље и пријатније и шта би се могло променити.

Првенствено, волела бих да се промени број часова у току дана. Мислим да би било боље кад бисмо имали највише пет часова дневно. На тај начин, имали бисмо више енергије и могли бисмо боље да запамтимо градиво. Кад имамо превише часова, постане нам тешко да се фокусирамо, а неки од нас се често осећају преморено. Такође, волела бих да одмори између часова буду дужи. Тренутно имамо само пет минута, што није довољно да променимо учионицу, уземо књиге из ормарића, сипамо воду у нашу флашицу и стигнемо до тоалета. Често не успемо све да завршимо и када питамо да изађемо током часа, наставници се љуте. Ја стигнем само да дођем до другог кабинета и извадим прибор за час на сто. Мислим да би десет минута одмора решило овај јако присутан проблем и да бисмо сви били задовољнији.

Замислила сам школу где је време распоређено тако да стижемо и да учимо и да се одморимо, и најбитније, проводимо квалитетно време у дружењу са вршњацима. Верујем да бисмо тако сви више волели да долазимо у школу и лакше бисмо постизали одличне резултате. Надам се да ће се једног дана нешто од овога остварити, јер мислим да би многи ђаци били срећнији, када би видели школу као пријатно место, а не, како то многи ђаци кажу „као затвор“.

Елена Ашић, 7-1

ШКОЛА ПО МЕРИ ЂАКА

Замислите школу која се не заснива на оцењивању, већ на практичном знању. То би била школа по мојој мери и ту би ђаци били задовољнији.

Како би школа била оваква, требало би неке ствари да се промене.

Ученици би требало да имају већу слободу одабира изборних предмета. Изборни предмети би могли да се промене уколико се ученик определи за други изборни или хоће да испроба нешто ново. Такође мислим да би изборни предмети требало да имају већу варијабилност како би образовање било прикладно занимањима и талентима одређених ђака.

Обични тестови оцењују памћење текста из књига и свесака. Треба да се посвети више пажње секцијама и ваннаставним активностима, групним радовима и сличним методама оцењивања. Ученици би требало да уче на забаван начин. Мој предлог би био, на пример, да се више фокусира на практично учење уместо класичних предавања, записивања, читања. Требало би да се организују радионице у школи у којима ученици могу сами, на основу практичног дела, да дођу до неког закључка.

Предложио бих да имају наставу у природи што би им било корисно код предмета као што су Чуvari природе, Природа и друштво, Биологија...

Такође бих волео да се у школи одржавају чешће часови на којима би гостовали песници, писци, научници, уметници, да би ђаци могли да се приближе тим делатностима и да их инспиришу у даљем школовању.

Тренутна сатница се састоји од 6 или 7 часова и претчас од 45 минута. Овакав распоред може да буде напоран за ученике. Моје мишљење је да је овај распоред са одморима од само 5 минута превише напоран. Требало би да имамо мале одморе од 10 минута уместо 5. Оваква промена би значила да школа траје 25 минута дуже, али би пружила ученицима могућност да се одморе од часова, да оду у тоалет и слично, пре него што звони. Овакав распоред би такође био ефикаснији пошто ученици не би морали да иду изван учионице током часова.

Школа по мери ђака је могућа. Потребно је да се систем организације у школи мало промени тако да ученике мотивише да уче са смислом, развијају таленте и припремају се за будућност. Ако бисмо се више фокусирали на њихове интересе, школа би постала место где се не учи само за петицу, већ за живот.

Алекса Давидовић, 8-2

ЗДРУЖИМО СНАГЕ ЗА БОЉЕ ОБРАЗОВАЊЕ

Школа је место где проводимо доста времена и где учимо многе важне ствари. Понекад се, пак, запитам да ли би у њој могло да нам буде боље и пријатније и шта би се могло променити.

Првенствено, волела бих да се промени број часова у току дана. Мислим да би било боље кад бисмо имали највише пет часова дневно. На тај начин, имали бисмо више енергије и могли бисмо боље да запамтимо градиво. Кад имамо превише часова, постане нам тешко да се фокусирамо, а неки од нас се често осећају преморено. Такође, волела бих да одмори између часова буду дужи. Тренутно имамо само пет минута, што није довољно да променимо учионицу, уземо књиге из ормарића, сипамо воду у нашу флашицу и стигнемо до тоалета. Често не успемо све да завршимо и када питамо да изађемо током часа, наставници се љуте. Ја стигнем само да дођем до другог кабинета и извадим прибор за час на сто. Мислим да би десет минута одмора решило овај јако присутан проблем и да бисмо сви били задовољнији.

Замислила сам школу где је време распоређено тако да стижемо и да учимо и да се одморимо, и најбитније, проводимо квалитетно време у дружењу са вршњацима. Верујем да бисмо тако сви више волели да долазимо у школу и лакше бисмо постигали одличне резултате. Надам се да ће се једног дана нешто од овога остварити, јер мислим да би многи ђаци били срећнији, када би видели школу као пријатно место, а не, како то многи ђаци кажу „као затвор“.

Елена Ашић, 7-1

"ЗДРУЖИМО СНАГЕ ЗА БОЉЕ ОБРАЗОВАЊЕ: ДО ПРОМЕНА КРОЗ САРАДЊУ"

Ученици 2-4, са учитељицом Жаном Перић одазвали су се у великом броју на ликовни и литерарни конкурс Института за педагошка истраживања и Института за психологију Филозофског факултета у Београду. За своје маштовите радове на тему која је веома актуелна, добили су захвалнице.

ПЕСНИЧКА СУСРЕТАЊА

На градском такмичењу "Песничка сусретања" у организацији Пријатеља деце, учествовале су и наше ученице Миа Косановић, 2-4 и Кристина Станкић, 5-4, после освојеног првог места на општинском такмичењу.

ЧЕСТИТАМО МИТРАЉЕТИНИМ ПЕСНИКИЊАМА!

РАВНОТЕЖА

Знате оно кад је вага уравнотежена
Са једне стране зима а са друге стране пролеће
Онда се тако сваког дана боре ко је јачи
Знате, један дан пада киша, други дан сија сунце
Па пада киша два дана
Па сија сунце два дана
Схватате ли, спас је у равнотежи

Уна Мркела III-5

НАОПАКА ПЕСМА

Деца су обукла сунце
И обула воду на ноге
Скинули су косу да спавају
Прозор је скочио кроз њих док су спавали
Онда се лопта играла са њима
Клупа се мало уморила
Па села на њих
Данас им је било лепо на наопаком свету

Уна Мркела III-5

СЕДАМ ПАДЕЖА

Сваки петак падеже зна,
Дошло је време да их знам и ја.
Како да падеже научим ја један,
Када, где, њих је чак седам!
Научити падеже, простијег нема,
То није велика дилема.
Учити падеже је лако,
Хајмо овако:
Номинатив – КО, ШТА?
Овај падеж мора да се зна.
Генитив – од КОГА, ЧЕГА?
Добро мораш научити њега.
Датив – КОМЕ, ЧЕМУ?
Велику пажњу посвети њему.
Акузатив, то је лако,
КОГА, ШТА? то зна свако.
Вокатив ХЕЈ! кад некога поздрављаш
То чак и ти схваташ.
Инструментал, као што већ знадеш
с КИМ, ЧИМ? – наш шести падеж.
И за крај локатив - о КОМЕ, ЧЕМУ?
То је кад причаш о њој/њему.

Ана Марковић, 7-5

СВАКО ВРЕМЕ ИМА СВОЈЕ ФЕМЕ

У мојој фамилији има особа која савршено одговара теми овог литерарног рада. Не зове се Фема, али ако претпоставимо да је то карактерна особина, одлично је описује. Моја тетка, нарцисоидна и пуна себе, увек воли да покаже да је у току са најновијим догађањима у граду. Ношење велике количине накита, без обзира на прилику, њена је свакодневна навика. Рекло би се да воли да чита, али ако се мало боље загледате, видећете да је то само гомила књига са одговарајућом бојом корица. Иде на концерте разних познатих певача само да би, на крају, могла да прича о томе. Иако је Јован Стерија Поповић покондиреност исмејао и приказао као нешто што треба избегавати као једну неприродну појаву, сада је она често присутна у друштву. Данас је једноставно хвалити се и правити се да си оно што ниси, а то је постало врло лако захваљујући друштвеним мрежама. Не знам да ли је узрок оваквог понашања незрелост или људска потреба за привлачењем пажње. Једно је сигурно, то су несрећне особе.

Дуња Обрешки, 7-1

ПЕСНИЧКО ВЕЧЕ У МИТРАЉЕТИ

Колико и како човек у пензији може да оплемени своју свакодневицу показује нам и наш некадашњи наставник физике, Симо Васић, који неуморно пише поезију. Нешто од његовог богатог опуса имали смо прилику да чујемо на песничкој вечери у Митраљети, 6.12.2024. од 19 часова. Свечана сала била је пуна, а свака прочитана песма топло поздрављена од публике. Заиста леп начин да се проведе једно вече!

Новинари Митраљете

Препорука за читање

Знам да читање књига није баш популарно међу млађом популацијом, нарочито уколико су слова ситна и нема илустрација. Ако је прича динамична, а расплет неизвесан до краја, признаћете, има шансе да вам се свиди. Мене је освојила мистериозним начином писања - Агата Кристи. Без обзира да ли убиство истражује Херкул Поаро, Мис Марпл или члан породице уплетен у догађај, сваки њен роман је драгуљ за себе. Из ризнице њених дела издвајам књигу "Смрт долази на крају". У Египту сте, са многобројном породицом где свако има своју тајну и никада нисте сигурни ко говори истину. Шест убиства и шест различитих осумњичених за убиства. А ко је, откријте сами. Различити трагови наводиће вас на различите закључке, вртеће вас у круг и возиће вас до самог краја неизвесности. Верујте ми.

Дуња Обрешки, 7-1

СЕДАМ ПАДЕЖА

Сваки петак падеже зна,
Дошло је време да их знам и ја.
Како да падеже научим ја један.
Када, где, њих је чак седам!
Научити падеже, простијег нема.
То није велика дилема.
Учити падеже је лако,
Хајмо овако:
Номинатив – КО, ШТА?
Овај падеж мора да се зна.
Генитив – од КОГА, ЧЕГА?
Добро мораш научити њега.
Датив – КОМЕ, ЧЕМУ?
Велику пажњу посвети њему.
Акузатив, то је лако,
КОГА, ШТА? то зна свако.
Вокатив ХЕЈ! кад некога поздрављаш
То чак и ти схваташ.
Инструментал, као што већ знадеш
с КИМ, ЧИМ? – наш шести падеж.
И за крај локатив - о КОМЕ, ЧЕМУ?
То је кад причаш о њој/њему.

Ана Марковић, 7-5

СВАКО ВРЕМЕ ИМА СВОЈЕ ФЕМЕ

У мојој фамилији има особа која савршено одговара теми овог литерарног рада. Не зове се Фема, али ако претпоставимо да је то карактерна особина, одлично је описује. Моја тетка, нарцисоидна и пуна себе, увек воли да покаже да је у току са најновијим догађањима у граду. Ношење велике количине накита, без обзира на прилику, њена је свакодневна навика. Рекло би се да воли да чита, али ако се мало боље загледате, видећете да је то само гомила књига са одговарајућом бојом корица. Иде на концерте разних познатих певача само да би, на крају, могла да прича о томе. Иако је Јован Стерија Поповић покондиреност исмејао и приказао као нешто што треба избегавати као једну неприродну појаву, сада је она често присутна у друштву. Данас је једноставно хвалити се и правити се да си оно што ниси, а то је постало врло лако захваљујући друштвеним мрежама. Не знам да ли је узрок оваквог понашања незрелост или људска потреба за привлачењем пажње. Једно је сигурно, то су несрећне особе.

Дуња Обрешки, 7-1

ПЕСНИЧКО ВЕЧЕ У МИТРАЉЕТИ

Колико и како човек у пензији може да оплемени своју свакодневицу показује нам и наш некадашњи наставник физике, Симо Васић, који неуморно пише поезију. Нешто од његовог богатог опуса имали смо прилику да чујемо на песничкој вечери у Митраљети, 6.12.2024. од 19 часова. Свечана сала била је пуна, а свака прочитана песма топло поздрављена од публике. Заиста леп начин да се проведе једно вече!

Новинари Митраљете

Дуња Обрешки, 7-1

ЈЕСЕН

Са коферима препуних боја, јесен је стигла у наше крајеве. Ми смо њен долазак са радошћу очекивали, јер сваке године она долази у исто време. Није ту било неког спектакуларног дочека, најави и фанфара, али она познаје свој пут и само уђе у наша двориште и куће. Јесен се успут срела са летом. Свако је журио на своју страну, лето да што пре оде, а јесен да дође и подели своје дарове.

Брзином светлости јесен је даривала дрвећу хаљине разних боја, па као да су на модној ревији такмиче се чије је стабло најлепше. И у својим коферима препуних боја јесен је спаковала и нешто топлих дана које је украла од лета. Сада нам несребично даје те топле дане, што повећава нашу радост. Осећа се радост на сваком кораку и зато са осмесима људи журе у своје воћњаке и винограде да уберу зрело грожђе и воће, које је природа са радошћу даривала. Њихови ће подруми бити пуни вина, ракије и зрелог воћа, а полице пуне џемовица, ајвара и сваких других ђаконија. У мом комшилуку се свуда осећа мирис печених паприка. То наше баке и мајке припремају зимницу. Ове године и птице су одложиле пут у топлије крајеве, јер још уживају у остацима лета. Паркови су пуни како деце тако и одраслих. Док деке на клупи читају своје новине, баке надгледају своје унуке који радосно скачу по тек опалом лишћу, које шушти под њиховим ногама.

Али јесен није увек благонаклона. Зна и она да се наљути, па познајући своју нарав у резервном коферу спаковала је мало кише, мало ветрова, и свежа јутра увијена маглом. Зато многи затварају своја врата и прозоре да не би та јутарња хладноћа ушла у њихове домове и расхладила их. Али, као што свака прича има свој крај тако и ова прича о јесени има крај. Као што је брзо дошла тако ће брзо и отићи. Своје ће место уступити зими. На крају, све је у неком одлажењу и долажењу.

Андреј Димитријевић 7/4

ЈЕСЕН

У себи осећам искру. Искру која се као благи поветарац њише у мени. Срце ми је испуњено љубављу и док гледам кроз прозор схватам да је то у ствари јесен.

Јесен је време када природа поприма нове боје, а атмосферу испуњава магија промене.

Гледам у разнолико лишће које опада са грана дрвета. Као да се то лишће инати због нечега и дрво остаје сасвим голо. Небо ми се смеши, али каткад и заплаче. Никад не знам да ли је тужно што нема више лета или срећно што долази зима. Седим у дворишту, на љуљашци и слушам ветар који њише преостало лишће на дрвећу. Сунце се сакрило иза сребрно-сивих облака и све више спава. Са другарицама скупљам лишће од којих касније правимо разне украсе. Лишће је разних боја: топло црвене, наранџасте, жуте и смеђе. Било је и златног лишћа које смо стављали у косу. Дрвеће је тако раширило своје гране, као да хоће да нас пригрли, јер је остало без свог јесењег капута.

На пијацама се продају сочни јесењи плодови, а највише јабуке. Ласте се селе на југ у топлије крајеве, са надом да ће се опет вратити. Вредне руке мајки и бака праве зимницу и није им тешко. Док се играмо на пољу, неваљали ветар разбацује и мрси наше косе. Понекад се чује и лупкање кестенова који падају на бетон.

Идући ка школи у ваздуху осећам мирис кише и земље, који нас подсећа на нове почетке. Сунце, иако слабије, прелази кроз стабла, остављајући златне зраке који играју на површини листова. Јесен је заиста посебно годишње доба. Волим јесен и мислим да су њене чари природе посебне, јер нас воде у један бајковит свет.

Ариана Јовичић, VII4

ПРИМЕЋУЈЕМ ПРОМЕНЕ У СЕБИ

Буде ме разиграни зраци сунца као да се боре који ће се пробити први кроз прозор моје собе. Врапци се гурају на симсу мога прозора и покушавају да ми јаве долазак лепог дана. Звучи аутомобила ремете тишину у мојој соби, а ја дремљиво покушавам да устанем, али нешто ми тешко иде.

Не могу себе да препознам. Ја сам од оних ученика који су без проблема устајали и са осмехом ишли у школу, без проблема радили домаће задатке и без проблема извршавали све своје дневне обавезе. Сваки дан слушам исту причу од стране родитеља. – Шта се дешава са тобом? Зашто увек твоја реч мора да буде последња? Зашто нам увек противречиш?

Покушавам да одговорим на ова питања, али одговора нема. Почињем да плачем и увек одем у своју собу. Налазим кривце у другима за своје понашање. Не знам, тако ми је лакше иако знам да нико није крив. Пуштам своју омиљену музику до максимума да не бих чула још неку критику.

Можда она два плава ока која ме прате и дању и ноћу су кривци. Имам осећај да ме власник тих очију намерно прати и уништава мој живот. У ствари, нисам ни сигурна да ли ме уништава. Сваки његов поглед у мени буди неки осећај блаженства и измами ми осмех на лице. У једном тренутку не знам шта бих од толико дивних емоција, а у другом делу дана ја већ падам у провалију не трудећи се да се ухватим за нешто и да се спасим.

Имам осећај као да сам пантомимичар и мењам гримасе и покрете на сваких пет минута очекујући да ће други погодити како се осећам.

Знам. Нашла сам кривца. Пубертет. Он је крив за све и још је мушког рода. Он ми не да да спавам и он је крив за моје проблеме.

Он, као пубертет или он, са плавим очима. Није више важно. Морам бити јака и успети да све ово пребродим. Као што каже моја мама: - Кроз живот те чекају различите врсте ветрова, од поветарца до урагана и не треба посустати него остати на ногама здраве памети.

Дуња Крајновић 8/4

ЧУДЕСНИ СВЕТ ДЕТИЊСТВА

Детињство је период у коме се обликују најлепше успомене, а свако од нас носи свој јединствени свет из тог периода. За мене, моје детињство је било испуњено чудесним тренуцима, али и изазовима који су ме научили важним лекцијама.

Почетак мог детињства био је помало усамљен. Иако сам имала много времена за игре и открића, често сам се осећала сама. Дани су пролазили, а ја сам се често питала када ћу упознати нове другаре с којима ћу делити своје радости и тајне. Тада сам схватила колико је пријатељство важно.

Све се променило једног летњег дана. На игралишту сам приметила групу деце која су се играла. Срце ми је заиграло од радости и нервозе. Након неког времена, скупила сам храброст и пришла им. Тада сам упознала неке од најбољих другара које ћу икада имати. Заједно смо почели да истражујемо свет око нас. Сваки дан је био испуњен новим авантурама – од играња између две ватре до вожње бицикла до Дунава.

Ти тренуци су били магични. Чинило ми се да свет не може бити лепши. Смејали смо се, делили тајне и стварали успомене које ћу носити до краја живота. Имали смо наш паркић где смо умели да седимо сатима и да препричавамо разне анегдоте.

Ово ново пријатељство ми је показало колико је важно имати људе око себе који те разумеју и подржавају. Када сам била несигурна, они су били ту да ми пруже руку и охрабре ме. Упознали су ме са различитим световима, и показали ми како да будем самостална и храбра.

Схватам да одрастам и полако се приближава крај основне школе. Са поносом могу да кажем да је моје детињство било чудесно. Непосредни моменти, као што су смешак пријатеља или заједничко смејање, оставили су дубок траг у мом срцу. Ти тренуци су ми помогли да постанем особа каква сам данас.

Детињство је за мене време открића, пријатељства и љубави. Схватила сам да, иако смо понекад сами, увек постоји могућност да упознамо неке нове, дивне људе. И данас, када се осврнем на своје детињство, знам да је тај чудесни свет неизбрисиво утиснут у моје срце.

Тамара Максимовић, 8/4

ПРИМЕЋУЈЕМ ПРОМЕНЕ У СЕБИ

Буде ме разиграни зраци сунца као да се боре који ће се пробити први кроз прозор моје собе. Врапци се гурају на симсу мога прозора и покушавају да ми јаве долазак лепог дана. Звучи аутомобила ремете тишину у мојој соби, а ја дремљиво покушавам да устанем, али нешто ми тешко иде.

Не могу себе да препознам. Ја сам од оних ученика који су без проблема устајали и са осмехом ишли у школу, без проблема радили домаће задатке и без проблема извршавали све своје дневне обавезе. Сваки дан слушам исту причу од стране родитеља. – Шта се дешава са тобом? Зашто увек твоја реч мора да буде последња? Зашто нам увек противречиш?

Покушавам да одговорим на ова питања, али одговора нема. Почињем да плачем и увек одем у своју собу. Налазим кривце у другима за своје понашање. Не знам, тако ми је лакше иако знам да нико није крив. Пуштам своју омиљену музику до максимума да не бих чула још неку критику.

Можда она два плава ока која ме прате и дању и ноћу су кривци. Имам осећај да ме власник тих очију намерно прати и уништава мој живот. У ствари, нисам ни сигурна да ли ме уништава. Сваки његов поглед у мени буди неки осећај блаженства и измами ми осмех на лице. У једном тренутку не знам шта бих од толико дивних емоција, а у другом делу дана ја већ падам у провалију не трудећи се да се ухватим за нешто и да се спасим.

Имам осећај као да сам пантомимичар и мењам гримасе и покрете на сваких пет минута очекујући да ће други погодити како се осећам.

Знам. Нашла сам кривца. Пубертет. Он је крив за све и још је мушког рода. Он ми не да да спавам и он је крив за моје проблеме.

Он, као пубертет или он, са плавим очима. Није више важно. Морам бити јака и успети да све ово пребродим. Као што каже моја мама: - Кроз живот те чекају различите врсте ветрова, од поветарца до урагана и не треба посустати него остати на ногама здраве памети.

Дуња Крајновић 8/4

ЧУДЕСНИ СВЕТ ДЕТИЊСТВА

Детињство је период у коме се обликују најлепше успомене, а свако од нас носи свој јединствени свет из тог периода. За мене, моје детињство је било испуњено чудесним тренуцима, али и изазовима који су ме научили важним лекцијама.

Почетак мог детињства био је помало усамљен. Иако сам имала много времена за игре и открића, често сам се осећала сама. Дани су пролазили, а ја сам се често питала када ћу упознати нове другаре с којима ћу делити своје радости и тајне. Тада сам схватила колико је пријатељство важно.

Све се променило једног летњег дана. На игралишту сам приметила групу деце која су се играла. Срце ми је заиграло од радости и нервозе. Након неког времена, скупила сам храброст и пришла им. Тада сам упознала неке од најбољих другара које ћу икада имати. Заједно смо почели да истражујемо свет око нас. Сваки дан је био испуњен новим авантурама – од играња између две ватре до вожње бицикла до Дунава.

Ти тренуци су били магични. Чинило ми се да свет не може бити лепши. Смејали смо се, делили тајне и стварали успомене које ћу носити до краја живота. Имали смо наш паркић где смо умели да седимо сатима и да препричавамо разне анегдоте.

Ово ново пријатељство ми је показало колико је важно имати људе око себе који те разумеју и подржавају. Када сам била несигурна, они су били ту да ми пруже руку и охрабре ме. Упознали су ме са различитим световима, и показали ми како да будем самостална и храбра.

Схватам да одрастам и полако се приближава крај основне школе. Са поносом могу да кажем да је моје детињство било чудесно. Непосредни моменти, као што су смешак пријатеља или заједничко смејање, оставили су дубок траг у мом срцу. Ти тренуци су ми помогли да постанем особа каква сам данас.

Детињство је за мене време открића, пријатељства и љубави. Схватила сам да, иако смо понекад сами, увек постоји могућност да упознамо неке нове, дивне људе. И данас, када се осврнем на своје детињство, знам да је тај чудесни свет неизбрисиво утиснут у моје срце.

Тамара Максимовић, 8/4

ПРИРОДА КРОЗ ЧУЛА

Природа је нешто што сви можемо да доживимо, без обзира да ли је видимо или не. Она нам пружа разне звуке, мирисе, осећаје које нас повезују са њом на јединствен начин. Замислимо шуму у пролеће. Док ходам кроз њу, осећам мекани тепих од маховине под ногама. Кораци су ми тихи, птице цвркућу на дрвећу. Невидљив, али присутан, поветарац пролази кроз гране, које шуште и шапћу при сваком његовом додиру. Дубоко удишем свеж ваздух. Осећам мирис борова и цветова који се тек отварају. Тај мирис је благ, али освежава и подсећа ме да је пролеће ту. Ходајући даље пролазим поред потока. Звук воде које жубори, пролази преко камења, умирује ме. Осећам како ме прожима спокој. Зауостављам се и спуштам руку на дрво поред пута. Кора му је груба, хладна, чврста. Прстима прелазим преко неравних површина и осећам снагу и мудрост дрвета који је ту већ деценијама, а можда и вековима. Оно памти све промене годишњих доба, а сада је ту да мени пружи ослонац и утеху. Природа нас не мора привући бојама да би нам открила своју лепоту. Довољно је стати, дисати, слушати и додиривати. Кроз мирисе, звуке и додире она нам показује своју раскош и прича своје приче. Тако је богата и разнолика и са сваким новим кораком у њој осећам како ме позива да истражујем, да истражујем даље, да откривам нове звуке, мирисе и осећаје. Природа је ту за сваког од нас, само је треба осетити и препустити јој се.

Теа Анђић, 7/2

ПРИЧА О ЈЕДНОМ АРЧИЈУ

Надам се да волите животиње јер мислим да ко не воли животиње, не може да воли ни људе. Мене животиње умирују и волим са њима да се опуштам, а нарочито са псима.

Мој најбољи друг који ме сваки дан увесељава је мој пас Арчи. Не гледам га ни као животињу, него као праву особу јер знам да ме увек разуме кад му причам моје невоље.

Нађен је једног тмурног кишовитог јутра испод неког дрвета сав склупчан и мокар. Прилазим му, а он тужно подиже главу и својим сивкастим очима и тужним погледом тражи помоћ. Помазила сам га и тог тренутка сам осетила да морам да га водим кући. У мени се нешто узбунило, осетила сам и ја тугу као и ово мало створење. Помогла сам му да устане јер је био сав изнемогао и полако сам га водила кући. На моје велико изненађење, он ме пратио као да смо дуго заједно. Видела сам да му је повређена нога јер је све време шпепао, а мени су се сливале сузе низ лице јер ми се чинило да осећам његову бол. Стижемо до моје куће, а он се још више прибија уз мене. Вероватно се уплашио да ћу га оставити.

Разговор са родитељима је веома добро прошао и дозволили су новог станара. Назвала сам га Арчи и од тада мој живот постаје лепши. Арчи се опоравио, длака му постала сјајнија, а на мом лицу је увек лебдео осмех. Били смо нераздржљиви и он ми је био најпажљивији слушалац.

Када сам долазила из школе, чекао ме испред куће скачући од среће, а ја сам му причала како сам провела дан. Да, да, знала сам да ме све разуме јер је помно пратио моју причу. Када сам била тужна, умео је да загњури главу у моје крило, а некада ме само тужно посматрао. Знала сам да се труди да ме орасположи јер ми је доносио све своје играчке мислећи да ће ми бити боље. И било је. Само његово присуство и предивни, природно тужни поглед, умео је да ме издигне из тужног расположења.

Сви су знали за мог Арчија и дивили се оваквом пријатељству. Док смо шетали улицама и уживали на сунцу његова длака се тако пресијавала да је мамио погледе остале деце. Прилазили су да га помазе, а он је допуштао јер је знао да га нико неће малтретирати. Он има свог власника који га чува и који би живот дао за њега. Била сам сигурна и да би Арчи дао живот за мене.

Прошле су већ две године. Пријатељство између Арчија и мене је све веће и чвршће. Мислим да растемо и сазревамо заједно и обоје смо свесни да ће ова љубав трајати цео живот.

Ако се некада нађете у ситуацији да можете помоћи некој животињи, ускочите у тај вртлог авантуре јер никада не знате какву вам срећу доноси.

Миља Бурић, 8/4

НАШЕ ОМИЉЕНО МЕСТО ЈЕ ШКОЛСКА БИБЛИОТЕКА!

Кажу да постоји техника читања, али брзина читања и технике не утичу на разумевање прочитаног. Фокус је, у техници, стављен на брзину прелажења страна. Наше такмичење Читалачка значка је одувек предност давала дубини у читању, а то је читање "између редова". Ове године пријављен је велики број ученика који показују интересовање за ову врсту анализе текста. Рад од октобра до априла није мали, али таква је књижевност, комплексна. Читање је свет који је непрегледан, али нам открива могућности, тако да они који читају препознају дешавања и људе. Зато су поједини романи и ликови такви да бришу границе времена, ту су и носе трајне вредности. Шта год да читате, ви имате стереотипове људи и особина, ситуација и догађаја које препознајете. Зато су деца која читају спремна на живот. У нашој школи се такмичење Читалачка значка прихвата са озбиљношћу јер то је начин да помогнете деци да науче да "читају". Ове године, крајем априла 2025, ћемо видети резултате. Наши учесници су понос наше школе.

Библиотекарка Ивирид Граоран

НАШЕ ОМИЉЕНО МЕСТО ЈЕ ШКОЛСКА БИБЛИОТЕКА!

Кажу да постоји техника читања, али брзина читања и технике не утичу на разумевање прочитаног. Фокус је, у техници, стављен на брзину прелажења страна. Наше такмичење Читалачка значка је одувек предност давала дубини у читању, а то је читање "између редова". Ове године пријављен је велики број ученика који показују интересовање за ову врсту анализе текста. Рад од октобра до априла није мали, али таква је књижевност, комплексна. Читање је свет који је непрегледан, али нам открива могућности, тако да они који читају препознају дешавања и људе. Зато су поједини романи и ликови такви да бришу границе времена, ту су и носе трајне вредности. Шта год да читате, ви имате стереотипове људи и особина, ситуација и догађаја које препознајете. Зато су деца која читају спремна на живот. У нашој школи се такмичење Читалачка значка прихвата са озбиљношћу јер то је начин да помогнете деци да науче да "читају". Ове године, крајем априла 2025, ћемо видети резултате. Наши учесници су понос наше школе.

Библиошкарка Ивирид Граорац

МИТРАЉЕТИНЕ БАЛЕРИНЕ.

Овог марта, пролеће у Митраљети улепшале су мале балерине, ученице одељења 1-3, које су на међународном такмичењу у Прагу, освојиле запажена места: Дуња Миодраговић у соло изведби 1. место, Маша Стојановић 2. место, а за заједнички наступ са Маријаном Рикић "Виле пролећа" освојиле су прво место. Дочекало их је поносно одељење са учитељицом Миленом Живковић, али и цела Митраљета честита на успеху и жели им још пуно оваквих наступа!

СУСРЕТ МЛАДИХ ТАЛЕНАТА

11.12.2024. године, у ОШ „Бранко Радичевић“ у Батајници, одржан је Сусрет младих талената у оквиру пројекта "Партнерство за праведно и квалитетно образовање". У пројекту су учествовали ученици од првог до осмог разреда, три батајничке школе. Ученици наше школе су показали своје музичке и плесне таленте, извели: плесну тачку на нумеру Елвиса Прислија - ученици 2/4, „Чудна шума“ 3/1, „Света Крајина“, ученици трећег и четвртог разреда и "Немачка игра" Ф. Шуберт, (четвероручно) - две ученице старијих разреда, Ариана Јовичић 7/4 и Анастасија Јовичић 6/3, наставница музичке културе Влатка Костић. Ликовни радови ученика трећег разреда наше школе, на тему "Дружење кроз музику и плес", красили су холове школе. Ученике су водиле учитељице: Жана Перић, Јована Влаховић, Татјана Јефтић и педагог школе Ана Ђирјанић.

Ивирид Граорац

РАЗГЕДТИЦЕ СА ДИВЧИБАРА
 Топле поздраве са Дивчибара, током ове школске године, послали су нам ученици одељења 2-1, 2-3, 2-4, 4-3, са учитељицама Дуњом Трајковић, Катарином Павловић, Жаном Перић и Горанком Деретом.

РАЗГЛЕДНИЦЕ СА ДИВЧИБАРА
 Топле поздраве са Дивчибара,
 током ове школске године,
 послали су нам ученици одељења
 2-1, 2-3, 2-4, 4-3, са учитељицама
 Дуњом Трајковић, Катарином
 Павловић, Жаном Перић и
 Јоранком Деретом.

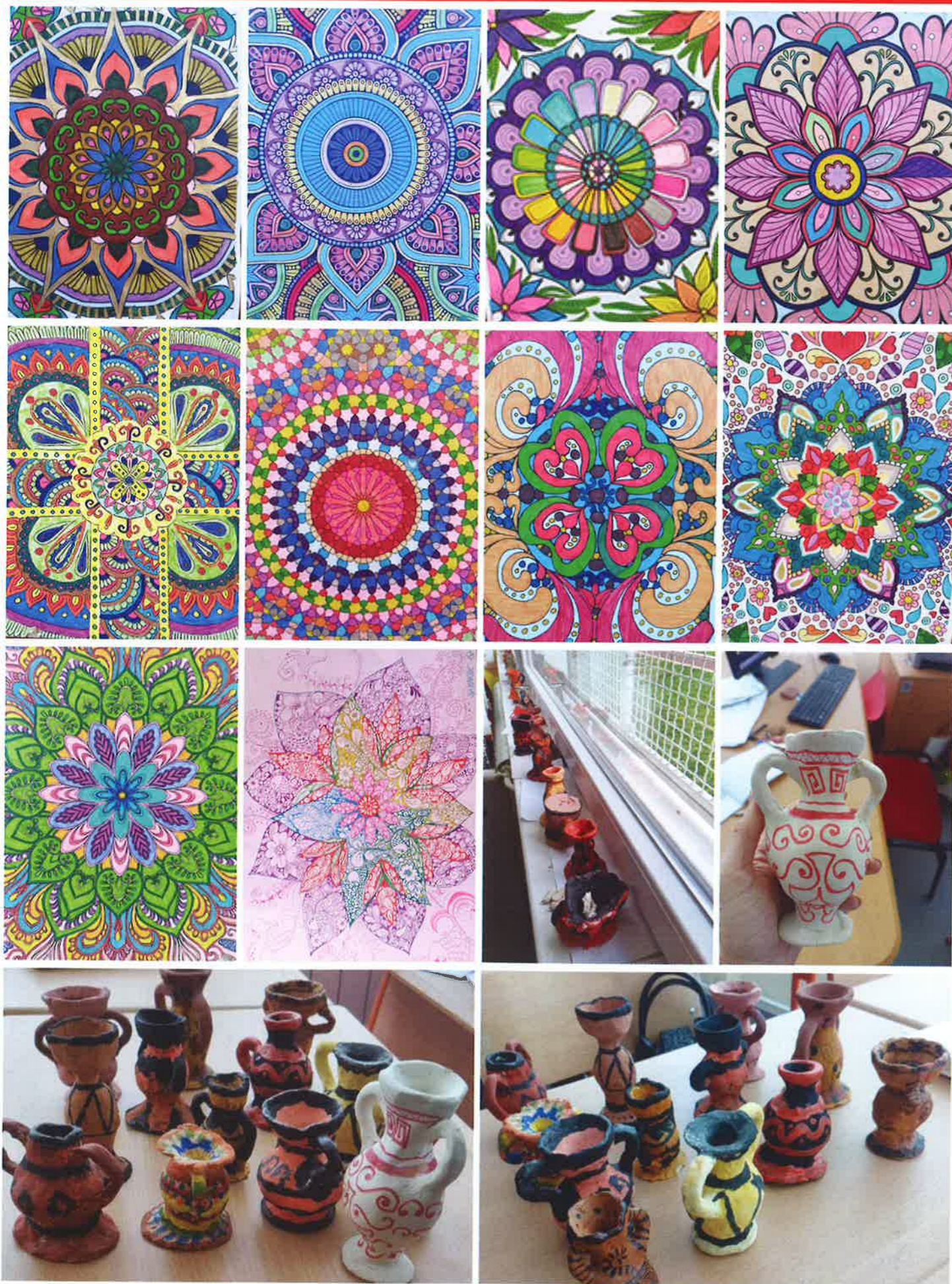

Поздрав из Француске
 APRIL 2023.г.
 NANTES ATLANTIQUE

ЛИКОВНА КУЛТУРА У МИТРАЉЕТИ

ЛИКОВНА КУЛТУРА У МИТРАЉЕТИ

АТЛЕТИКА

11. октобра 2024. године одржано је општинско такмичење у атлетици где су ученици старије емене наше школе наступали у четири категорије и остварили следеће резултате:

Девојчице петих и шестих разреда су заузеле 3. место екипно.

- Трка на 100м - Нина Бабић 5/2
- Трка на 300м - Анђелија Маћеших 6/3
- Трка на 600м - Кристина Филиповић 5/3
- Скок удаљ - Ивона Симић 6/1(2.место)
- Скок увис - Андријана Милошевић 6/2(2.место)
- Бацање кугле - Миња Жакула 6/2
- Штафета 4x100м - Миња Жакула, Нина Бабић, Андријана Милошевић, Анђелија Маћеших

Децацн петих и шестих разреда:

- Трка на 100м - Вељко Дејановић 6/1(3.место)
 - Скок увис - Богдан Ђурић 6/4(3.место)
- Девојчице седмих и осмих разреда су заузеле 2. место екипно:**

- Трка на 100м - Лукреција Ђулум 7/5(2.место)
- Трка на 300м - Лана Бенџун 8/1(2.место)
- Трка на 600м - Хелена Дробац 7/3(2.место)
- Скок удаљ - Мила Ђурић 8/4(3.место)
- Скок увис - Дуња Крајновић 8/4
- Бацање кугле - Маша Преочанин 7/5
- Штафета 4x100м - Мила Ђурић, Лукреција Ђулум, Ивона Дејановић 8/1 и Лана Бенџун(1.место)

Децацн седмих и осмих разреда су заузеле 2. место екипно:

- Трка на 100м - Адил Бајрами 7/1
- Трка на 300м - Јован Прерадовић 7/2
- Трка на 800м - Срђан Ванић 8/1(1.место)
- Скок удаљ - Игњат Аксић 7/3
- Скок увис - Андрија Стојисављевић 8/1(2.место)
- Бацање кугле - Никола Тасковић 8/2 (2.место)
- Штафета 4x100м - Андрија Стојисављевић, Филип Ранисав 7/5, Јован Прерадовић и Адил Бајрами.

Данијела Толимир

НОВОСТИ ИЗ СПОРТА

На такмичењу из одбојке наше девојчице, са наставником Зораном Тишмом, освојиле су 2. место. Друго место на општини освојили су и кошаркаши са наставником Милошем Гајићем.

ШАХ, ОПШТИНСКО ТАКМИЧЕЊЕ

- 1.разред, Коста Ђајић, 2.место
- 2.разред, Милош Гајић, 4.место
- 3.разред, Софија Милошевић, 1.место
- 4.разред, Тара Бодржић, 1.место
- 4.разред, Срна Стојиљковић, 3.место
- 4.разред, Анђела Алексић, 4.место
- 4.разред, Вук Шикања, 2.место
- 5.разред, Милан Петровић, 4.место
- 5.разред, Лена Раденковић, 1.место
- 6.разред, Огњен Пејовић, 3.место
- 6.разред, Хелена Шимурина, 4.место
- 7.разред, Симона Масникоса, 3.место
- 8.разред, Николина Рнић, 2.место

ТЕХНИКА И ТЕХНОЛОГИЈА

Једно од ретких такмичења ове школске године коју су обележили протести студената, универзитетских професора, као и просветних радника основних и средњих школа, било је општинско такмичење из Технике и технологије, на којем су наши ученици са наставником Александром Дамјанац, освојили запажена места. Стефан Шкрбић је освојио 2. место за рад по задатку, а Михајло Анђелковић 3. место у категорији авио-моделарства. Честитамо нашим ученицима и наставници!

НОВОСТИ ИЗ СПОРТА

На такмичењу из одбојке наше девојчице, са наставником Зораном Тишмом, освојиле су 2. место. Друго место на општини освојили су и кошаркаши са наставником Милошем Гајићем.

ШАХ, ОПШТИНСКО ТАКМИЧЕЊЕ

- 1.разред, Коста Ђајић, 2.место
- 2.разред, Милош Гајић, 4.место
- 3.разред, Софија Милошевић, 1.место
- 4.разред, Тара Бодрожић, 1.место
- 4.разред, Срна Стојиљковић, 3.место
- 4.разред, Анђела Алексић, 4.место
- 4.разред, Вук Шикања, 2.место
- 5.разред, Милан Петровић, 4.место
- 5.разред, Лена Раденковић, 1.место
- 6.разред, Огњен Пејовић, 3.место
- 6.разред, Хелена Шимурина, 4.место
- 7.разред, Симона Масникоса, 3.место
- 8.разред, Николина Рнић, 2.место

ТЕХНИКА И ТЕХНОЛОГИЈА

Једно од ретких такмичења ове школске године коју су обележили протести студената, универзитетских професора, као и просветних радника основних и средњих школа, било је општинско такмичење из Технике и технологије, на којем су наши ученици са наставником Александром Дамјанац, освојили запажена места. Стефан Шкрбић је освојио 2. место за рад по задатку, а Михајло Анђелковић 3. место у категорији авио-моделарства. Честитамо нашим ученицима и наставници!

4-1, учитељица
Весна Бољановић

4-2, учитељица
Бојана Јањанин

4-3, учитељица
Горанка Дерета

4-4, учитељица
Биљана Поповић

8-1, одељењски старешина
Марија Гавриловић

8-2, одељењски старешина
Александра Дамјанац

8-3, одељењски старешина
Валерија Вујовић

8-4, одељењски старешина
Миодраг Гајић